

SARAH EFENDİLERİMİZ

Yıldızlarla Hasbihal-3

*Efendimiz'in
Mübarek
Annesi,
Eyleri ve
Kızları*

SEYDE AÇIL

Yıldızlarla Hasbihal-3

*Efendimiz ın (sallallahu aleyhi ve sellem)
Mübarek Annesi, Eşleri ve Kızları*

SEVDE AÇIL

Yıldızlarla Hasbihal-3

*Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem)
Mübarek Annesi, Eşleri ve Kızları*

SEVDE AÇIL

YILDIZLARLA HASBİHAL-3

Copyright © Rehber Yayınları, 2011

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör

Ali DEMİREL

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni

Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN

978-605-5677-10-7

Yayın Numarası

95

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7

Gaziemir/İZMİR

Tel: (0232) 252 20 96

Ocak 2011

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi

Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Rehber Yayınları

Bulgurlu Mahallesi, Bağcılar Cad. No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.rehber yayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Takdim.....	7
Efendimiz Hz. Muhammed'in (s.a.s.) Mübarek Annesi Gül Sultan (Hz. Âmine)	11

EFENDİMİZ HZ. MUHAMMED'İN (S.A.S.) MÜBAREK EŞLERİ

Cennet Sultanı (Hz. Hatice).....	27
Kutlu Rüya (Zem'a Kızı Sevde)	37
Işık Çağlayanı Yıldız Yağmuru (Hz. Aişe es-Sıddıka)	46
Bal Şerbeti İçer misin? (Hafsa binti Ömer)	57
Yoksulların Anası (Zeynep binti Huzeyme)	64
Ben Kıskaç Bir Kadını! (Ümmü Seleme).....	69
Göklerde Kıyılan Nikâh (Zeynep binti Cahş).....	84
İki Bilezik ve Bir Yüzük (Ümmü Habibe).....	96
Esaretten Saltanata (Cüveyriye binti Haris).....	108
Safiyye! (Safiyye binti Huyey)	117
Ümmü'l-Veled (Mariye-i Kıbtiye)	126
İlk Hemşire (Meymune binti Haris)	135

EFENDİMİZ HZ. MUHAMMED'İN (S.A.S.) MÜBAREK KIZLARI

Gerdanlığı Geri Verin (Zeynep binti Rasulillah).....	141
Zatü'l-Hicreteyn (Rukiyye Binti Rasulillah).....	156
Nazlı Bir Gül (Ümmü Gülsüm binti Rasulillah)	163
Masmavi Gök Kadar Derin (Fatımatü'z-Zehra).....	168

İthaf;
Kadınlık âleminin
sultanları olan
annelerimize...

TAKDİM

“Rahman ve rahîm olan Allah’ın adıyla.”

“Hamd (övme ve övülme), âlemlerin Rabbi Allah’a mahsustur.

O, rahmandır ve rahîmdir.

Ceza gününün malikidir.

(Rabbimiz!) Ancak sana kulluk ederiz ve yalnız senden medet umarız.

Bize doğru yolu göster.

Kendilerine lütuf ve ikramda bulunduğun kimselerin yolunu; gazaba uğramışların ve sapmışların yolunu değil!”

(Fatıha Suresi)

...

Tebliğ ve irşatlarıyla kadın ve erkek tüm insanlığın hidayete ulaşmasına vesile olan Peygamberimiz Hz. Muhammed’e (sallallahu aleyhi ve sellem) anne ve babasına, zevcelerine ve evladına, kadın ve erkek, Efendimiz’le (aleyhi

ekmelüttehâyâ) beraber yaşamış olan, O'nu (aleyhissalatü vesselâm) gören ve O'nun (aleyhissalatü vesselâm) dizinin dibinde yaşayan, sözlerini ve işaretlerini emir kabul eden bütün sahabilerine salâtlar ve selamlar olsun.

Kadının bir meta olarak görüldüğü, kız çocuklarının diri diri çölde kuma gömüldüğü, pek çok haklardan mahrum edildiği ve adeta yaşama hakkı bırakılmadığı bir cahiliye döneminde ortaya çıkmış olan ve Sultanlar Sultanı'nın (aleyhi elfü elfi salâtin ve selâm) en yakınında bulunan kadınlık âleminin hanımefendilerinin, sultanlarının hayatlarından kısa kesitleri paylaştık sizlerle.

Fedakârlıklarını, vefalarını, sadakatlerini, cesaretlerini ve en önemlisi de Merhamet Sultanına (aleyhi elfü elfi salâtin ve selâm) olan sevgi, saygı ve bağlılıklarını şiiresel bir üslup kullanarak anlatmaya çalıştık.

Biraz da Merhamet Sultanı Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (aleyhissalatü vesselâm) ve O'na en yakın yaşayan Cennet Sultanı validelerimizin affına sığınarak naz makamı kullandık. Günümüz kadınının döne döne model aradığı ama bir türlü bulamadığı bir dönemde belki dikkatlerini çekebiliriz ve günümüz kadınına, "İşte örnek almanız gereken gerçek modeller tam karşınızda duruyor. Lütfen hayatlarını okuyun ve örnek alın." cümlelerini söyleyebiliriz diye düşündük.

Biz, bir evrene sığmayacak kadar ulvi ve yüce hayatları birkaç cümlede anlatmaya çalıştık. Biliyoruz, haddimizi aştık belki, belki de Cennet Sultanı validelerimizi anlatırken dilimiz sürçtü, kusur eyledik.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor ki, “Cennet annelerin ayakları altındadır.” Ve anneler evlatlarına karşı çok merhametlidirler. Biz önce Yüceler Yücesi Allah’tan af, Merhamet Sultanı Efendimiz’den (aleyhi elfü elfi salâtin ve selâm) ve onun yanından hiç ayrılmamış olan vefakâr ve cefakâr Cennet Sultanı validelerimizden de şefaât dileniyoruz.

Sevde AÇIL

Adana, 2010

EFENDİMİZ
HZ. MUHAMMED'İN (S.A.S.)
MÜBAREK ANNESİ GÜL SULTAN
(Hz. Âmine)

Annelerin Sultanı,
Sultanların annesi,
Âlemlerin ve âdemlerin Efendisinin (sallallahu aleyhi ve sellem)
validesi,

Sen bir güneşsin,
Sen Abdulmuttalib oğlu Abdullah'a eşsin,
Sen bir güneşe daye,
Sen bir Ay Yüzlüye (sallallahu aleyhi ve sellem) ayine,
Sen Âlemlerin Efendisine (sallallahu aleyhi ve sellem) anne,
Sen Zühreoğulları'nın reisi Vehb ibn Abdi Menaf'ın kızı
Amine'sin!

...

Hz. Abdullah!

Nurlu İnsanın (sallallahu aleyhi ve sellem) kutlu babası!

Hz. Abdullah!

İki kurbanlıktan ikincisi!

Kâinatın Sultanına, Sultanların Sultanına bir gün bir be-
devi;

“Ey iki kurbanlığın oğlu!” diye seslenmişti de,

“Evet!” demişti...

“Evet! Ben, iki kurbanlığın oğluyum!”

Zira hem Hz. İsmail, hem de babası Abdullah bıçak al-
tına yatmış, tevekkül arş-ı âlâya ulaşmıştı.

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) nurlu babası, seninle
evlendikten bir müddet sonra, evinin ve ailesinin geçimini
sağlamak üzere ticaret için hazırlanan bir kervanla Şam’a
gitmişti.

Gitmişti gitmesine ama bir daha dönmek nasip olma-
mıştı.

Medine yakınlarında hastalığı iyice artmış Yüce
Mevla’ya vuslat vaki olmuştu.

Hani alnında bir nur parlardı da Abdullah’ın, Mekke’nin
tüm kadınları hayran hayran bakarlardı.

Bir gün yolunu kesmişlerdi evine giderken

...

Ama sen o zaman Kâinatın Sultanı’na (sallallahu aleyhi ve
sellem) hamileydin.

Sen, yerin ve göğün en şerefli insanını misafir ediyor-
dun.

Gözyaşı döküyordun için için ötelere yolcu olan
Abdullah için,

Günlerin Abdullah'sız geçiyor, ona mersiyeler söylüyor-
dun,

*“Bathâ tarafı boşaldı âl-i Hâşimden,
Kabre komşu oldu örtüler içinde çıkıp evinden.
Ölümler çağırdı onu, icabet etti o bu davete.
Halk içinde Haşimoğlu gibisini bırakmadı ölüm.
Bir öğle sonu yüklenerek tabutunu,
Dostları zahmetler içinde götürdüler onu!”*

...

Sen insanlığın Son Sultanı'na (sallallahu aleyhi ve sellem) ha-
mileydin.

Sen kâinata gönderilmiş en kutlu armağanı taşıyordun.

Sen aşk ehlinin sultanı, acıkmış gönüllerin sofrası, ruh-
larımızın enîsine anneydin.

Günlerin Hz. Abdullah'ın ayrılığının acısıyla geçerken
bir melek geldi göklerden,

Bir melek geldi yanına bembeyaz nuruyla,

Geldi ve sana müjde getirdi. Eğildi kulağına;

“Şüphesiz ki!” dedi...

*“Şüphesiz ki Sen, Ümmetin Efendisine hamilesin.
O'nu dünyaya getirdiğin zaman, 'O'nu, her türlü haset-
çinin şerrinden, Bir olana istiâze ediyor ve O'nun (celle
celâluhû) korumasına bırakıyorum,' de ve ardından, adını da
“Muhammed” koy!”*

Muhammed! (sallallahu aleyhi ve sellem)

Son Sultan!

Muhammed! (sallallahu aleyhi ve sellem)

Efendim!

Muhammed! (sallallahu aleyhi ve sellem)

Müjdecim!

Muhammed! (sallallahu aleyhi ve sellem)

Kurtarıcım!

Muhammed! (sallallahu aleyhi ve sellem)

Peygamberim!

Muhammed! (sallallahu aleyhi ve sellem)

“Sana uymayan ölçü,

Hayat olsa teperim!” (n.f.k)

...

Kutluların kutlusu bir emanet taşıyordun karnında.

Hamileliğin diğer kadınların hamileliğine hiç benzemiyordu.

Ağrın yoktu. Yükün hafif, gönlün ise rahat.

Etrafında melekler kol geziyordu.

Bir gün rüyada vücudundan büyük bir nurun çıktığını görmüştün.

Büyük bir nur vücudundan çıkmış ve Basra ve Şam bölgesinin saraylarını aydınlığa kavuşturmuştu.

Tarih 20 Nisan 571,

Günlerden Pazartesi.

Takvimler, Rebûlevvel ayının 12'sini gösteriyordu.

Tan yerinin aydınlığa durduğu bu demde, bütün karanlıkları aydınlığa kavuşturacak bir doğum yaşıyordu.

Senin yanında Abdurrahman bin Avf'ın annesi Şifa Hatun ile Osman İbn Ebi'l As'ın annesi Fâtıma Hatun vardı.

Doğum zamanı gelmişti.

Birden kulağına müthiş bir ses geldi.

Korkudan eriyecek gibi olmuştun.

Heyecanlandın, sarardın.

Sana bir şeyler oluyordu.

Harikulade haller.

Bir beyaz kuş gelmişti yanı başına.

Kanatlarıyla sırtını sıvazlıyordu.

Sende ne korku, ne heyecan kaldı.

Sadece sevinç vardı, bir de merak.

Kâinatın Sultanı gelecekti.

Resullerin Hâtemi, Nebilerin Serdarı gelecekti.

Kâinat, hürmet ve haşyet içinde Efendisini beklemekteydi.

Artık kutlu doğum iyice yaklaşmıştı.

Sana bir ak kâse içinde şerbet sundular.

Ötelerden gelenler, ötelerin şerbetini sundular.

Kâseyi alıp içince bir nur (denizi) sardı her yanını.

Ve kutlu misafir Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzüne şeref-kudüm buyurdu.

Asırlardır dilden dile muştusu dolaşan Son Sultan Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), olanca bir sühulet içinde dünyaya teşrif ediverdi.

Senin yetimin dünyaya gelmişti; ama başka çocuklara hiç benzemiyordu. Dudakları kıpırdıyor ve bir şeyler söylüyordu.

Şifa Hatun biraz dikkat edince, “Allah sana merhamet etsin!” dediğini duydu.

Kendi sözlerinle o kutsi anı şöyle anlatacaktın:

“Gördüm ki, doğuda bir bayrak, batıda bir bayrak ve Kâbe’nin üstünde bir bayrak. Doğum tamamlanmıştı. Yavruya baktım. Secdede, parmağını da göğe kaldırmış. Hemen bir ak bulut inip yavruyu kundakladı ve kapladı. Bir ses işittim: ‘Doğuları ve batıları dolaştırın, deryaları gezdirin, tâ ki mahlûklar Muhammed’i ismiyle, sıfatıyla, sûretiyle tanısinlar.’ Biraz sonra bulut gözden kaybolup gitti.”

Odanın içi bir anda aydınlanıvermiş; doğu ile batı bu aydınlıkla nura gark olmuştu. Hatta bu nurla, Rum diyarının sarayları görünür olmuştu.

Evin her bir köşesi, adeta nur kesilmişti.

Sanki gökteki yıldızlar salkım salkım uzanmış ve üzerlerine dökülecek gibi olmuştu.

Sen, Kâinatın Sultanı’nı dünyaya getirdiğin sırada, dedesi Abdülmuttalib, Kâbe civarında Kureyş’in ileri gelenleriyle sohbet ediyordu.

Müjde verildi Koca Abdülmuttalib’e,

Müjde verildi Abdullah'ın babası, Amine'nin kayınpe-
derine.

Müjde verildi Sultanlar Sultanı'nın dedesine.

Hiç durmadı, vakit kaybetmedi. Bir anda kendini toru-
nunun yanında buluverdi.

Kucakladı, öptü, öptü, öptü...

O sırada yanında duran oğlu Ebu Talib'e döndü:

*"Bu çocuk sana emanetimdir. Bu oğlumun şanı, şerefi
yüce olacaktır."* dedi.

Nebilerin Sultanı şimdi Amine'nin yetimi,
Dedesinin vasiyeti, amcasının emanetiydi.

...

Mekke!

Gül şehir!

Mekke!

Gül'ün güldüğü şehir!

Mekke!

Kutlu şehir!

Mekke!

Kutlular Kutlusu'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) doğduğu şe-
hir.

Mekke şehirlerin anası,

Mekke Muhammed'in yuvası...

Mekke'nin iklimi sıcaktı.

Mekke'nin iklimi yorucu.

Yeni doğan çocuklar dağ köylerine sütanneye verildi burada.

Daha temiz bir havada, daha serin bir iklimde yetişsinler diye.

Daha pürüzsüz, henüz bozulmamış bir dil öğrensinler diye.

Cahiliyenin cahilliklerinden uzak kalınsın diye.

Mekke'deki yeni doğan tüm çocukları çevre köylerden gelen sütanneler almış götürmüşlerdi.

Senin kapını çalan herkes “Hayır!” demişti.

“Hayır! Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) yetim! Hizmetimize karşılık bir bedel alamayız! Siz paramızı veremezsiniz!”

Ne olur Efendim (sallallahu aleyhi ve sellem) onları da bağışla,

Onlar seni nereden bileceklerdi ki!

Eğer senin kim olduğunu bilselerdi, seni emzirmek için kapından ayrılmaz, sütlerini değil canlarını verirlerdi uğruna.

Ama onlar bilmiyorlardı seni Efendim, bilmiyorlardı.

...

Oysa ki bereket O'nda, kazanç O'ndaydı.

Oysa ki lütuf O'na, minnet O'na, ihsan O'neydi.

Yüce Mevla'nın (celle celâluhû) teveccühü O'neydi.

Her şeyden evvel O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) Nuru yaratılmıştı.

İltifat O'na, ikram O'neydi.

Ve sen Yüce Mevla'nın Habibi'nin annesiydin.

Güller Sultanı'nın Gül Sultanı'ydın.

Sen güldün, sen Gül Sultan'dın.

...

Herkes “Muhammed yetim!” diye uzaklaşırken saadet hanesinden,

Gözleri ve gönülleri tok iki insan çalmıştı kapını.

Beni Sa'd yurdundan bin bir güçlkle yollara düşmüştü Halime ve kocası Haris.

Uzun zaman dolaştıktan sonra elleri boş dönmek istemediler yurtlarına.

“İstersen,” dedi Haris eşi Halime'ye.

“İstiyorsan al. Belki de Allah, O'nun vesilesiyle bize bereket ihsan eder, hayır ve yümün verir.”

Karar verdiler ve tekrar çaldılar tereddütsüz senin kapını;

“Biz,” dediler, “Biz kabulüz. Muhammed'i bağrımıza basmaya.”

Yeniden geldiklerini görünce bir kenara çektin Halime'yi.

“Bu,” dedin.

“Bu aldığımız çocuk sıradan bir çocuk değil.”

Ve bir bir anlattın doğum öncesi ve sonrasında yaşadıklarını.

“Aman!” dedin. “Aman! Bu sadece benim emanetim değil size. Bu çocuk kıyamete kadar gelecek insanlığın emaneti.

“Aman!”

...

İnsanlığın Efendisi’nden ayrı geçirilen özlem dolu birkaç yıl...

Sana hicran, Halime’yle Haris’e ihsan olmuştu.

Evlerine bereket, evlerine saadet gelmişti.

Her geçen gün birbirinden olağanüstü hallerle karşılaşıyorlardı.

Korktular, emanete bir şey olacak sandılar.

Evlerinde yaşadıkları olağanüstü hallerden endişe eden Halime’yle Haris telaşlanıp getirmişlerdi aldıkları emaneti sağ salım.

Canın gelmişti, cananın gelmişti, gonca gülün gelmişti tekrar yanına.

Allah’ın en sevgili kuluna hem annelik, hem de babalık yapıyordun.

Hissettirmemeye çalışıyordun Abdullah’ın yokluğunu.

Ama özlemine bastıramıyordun.

Efendiler Efendisi’ne babasının kabrini göstermek istiyordun.

Gidip onun mezarını görmek, başında dua edip gözyaşı dökmek istiyordun.

Yolculuk için iki deve hazırlandı. Birine sen ve Kâinatın Sultanı, diğerine hizmetkârın Ümmü Eymen bindi.

Medine’ye yaklaştıkça eski hatıralar canlanıyor, bir yandan sevinç neşideleri yudumlanırken, diğer yandan hüzün nağmeleri düğümleniyordu gönüllerde.

Medine'ye geldiğinizde, Efendimiz'in boynu büküktü, senin yüreğin yanık.

Belki de ilk defa yetim olduğunu yüreğinde hissetmiş, dünya gözüyle görmediği babasının kabrinde dua ediyordu Sultanlar Sultanı.

Sen de her fırsatta O'na babasını anlatıyordun.

Bir ay kadar bu hal üzere devam etmişsiniz.

Bir ay, sabah akşam Hz. Abdullah'ın kabrinde hasret giderdiniz.

Ve bir ay boyunca, geçmiş günlerin hatıralarında yol alıyordun hicranla.

Mekke'ye dönme vakti gelmişti.

Abdullah'tan ve onun hatıralarından ayrılmak istemiyordun.

Hem biraz da rahatsızdın. Hastalık belirtileri vardı üzerinde.

Ama dönmeliydin.

Mekke Efendisini gözlüyor;

Efendisi, Mekke'yi özlüyordu.

Sen, yardımcın Ümmü Eymen ve Kâinatın Sultanı, üç kişilik bir kabile halinde çıktınız yola.

Mekke'ye doğru hareket etmişsiniz.

Ebvâ denilen köyün yakınlarına geldiğinizde hastalığın dayanılmaz boyutlara ulaştı.

Ağrıların arttı. Gücün tükendi.

Dizlerinde derman kalmadı, yürüyemez oldun.

Artık ne bir adım atacak, ne de ayağa kalkacak gücü bulamıyordun kendinde.

Çaresiz bir ağacın altında istirahata çekildiniz.

Belli ki Efendiler Efendisi'nden ayrılma vakti gelmişti.

Zevcin Abdullah'ın kabrinden de çok uzaklaşmamıştın.

Bir ara gözlerini yavrun, canın Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) çevirdin.

Bir ara gözlerin nemlendi, yüreğin titredi.

Son Sultan duruyordu karşında hiçbir şeyden habersiz, boynu bükük.

Son Sultan duruyordu karşında mahzun ve yetim.

Gözbebeğin Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hicranı daha şimdiden yüreğini dağlıyordu

Sen ağladıkça O da ağlıyordu.

Sen yandıkça O da yanıyordu.

Şimdi de annesini kaybedecekti o masum.

Bir de anne hasretini o küçücük yüreğine yükleyecekti.

Fani dünyada, henüz altı yaşında hem yetim hem öksüz kalacaktı.

Fakat melekler seyrediyordu O'nu yukarılardan.

Melekler yanından hiç ayrılmıyordu Kâinatın Sultanı'nın.

Melekler O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) seviyor, başını okşuyordu.

O sevinince seviniyor, O hüzünlenince hüzünleniyorlardı.

Bir ara göz göze geldin Efendiler Efendisiyle...

Ellerini avucunun içine alıp uzun uzun sevdikten sonra:

“Yavrum!” dedin...

“Yavrum! Allah seni mübarek kılsın. Sen ki, Melik-i Mennan olan Allah'ın yardımıyla, dehşetli ölüm okunun isabet etmesinden yüz deve karşılığında kurtulan babanın oğlusun! Şayet benim uykuda gördüklerim doğru ise Sen, Celâl ve Kerem sahibi Zât tarafından bütün varlığa gönderilecek, beklenen son Nebi olacaksın. Onlara helâl ve haramı bildirecek, atan olan iyilik abidesi İbrahim'in getirdiklerini teslim edip tamamlayacak ve Allah'ın inayetiyle Sen, öteden beri insanların alışkanlık ettikleri putlardan uzak kalacaksın.”

Sonra durdun.

Sevgiyle baktın Efendimiz'e,

Gülümsedin, gül yüzünde güller açtı.

Gülümsedin,

Sonra gözlerini gözlerine diktin,

Eğildin kulağına Efendimiz'in;

“Her yaşayan ölür,” dedin.

“Her yaşayan ölür,

Her yeni eskir.

Her yaşlı göçer,

Ve ben de öleceğim.

Fakat Senin gibi temiz,

Senin gibi pak, senin gibi nurlu

Bir vekil bırakacağım için,

Adım asla ve asla ölmeyecek.”
Adın asla ve asla ölmedi Ya Âmine!
Adın asla ölmedi ey Gül Sultan!
Sen Ebva’dan seyrederken ukbayı,
Biliyor musun? Şairin dediği gibi,

“Bahçende açtı dünyanın
En güzel gülü;
Hatıran, uyusun çöllerin
İlık kumlarıyla örtülü...”

...

EFENDİMİZ
HZ. MUHAMMED'İN
(SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)
MÜBAREK EŞLERİ

CENNET SULTANI

(Hz. Hatice)

Asalet şahikası, ilim ü irfan deryası,
Edep, iffet timsali, merhamet abidesi.
Gül kokulu, gül yüzlü, gül endamlı sevgili.
Anaların en soylusu, anaların en şefkatlisi.
Anaların en şereflişi, anaların en güzeli...

Bir gece gördüğün rüyada Ay senin hanene girmiş ve
Ayın nuru hanenden çıkıp bütün âlemi aydınlatmıştı,

Güzele asillik, cömerde civanmertlik, iffetliye edeb ya-
raşır.

Senden ise bunların hepsi ve dahası vardı.

Sen cahiliye döneminde bile insanlar arasında tâhire
(pak) lakabına mazhar olmuşsun.

Rüyan kutlu olsun!

Rüyanla mutlu olasın!

Akraban Varaka bin Nevfel rüyanı duyunca seni müjdeledi.

İnsanlığın halaskarı ile muştuladı seni;

“Ahir zaman Peygamberini duydun mu?” dedi...

“Ahir zaman Peygamberi seninle evlenir ve senin zamanında O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) vahiy gelir. Dininin nuru tüm âlemi doldurur...”

Kutlu olsun ey müminlerin anası,

Kutlu olsun ey müminelerin ilki,

Kutlu olsun Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) dünya sırdaşı, ukbâ yoldaşı,

Kutlu olsun ümmetin kadınlarının en hayırlısı,

Kutlu olsun Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuklarının anası,

Kutlu olsun tüm İslâm âleminin anası!

İlk sen Müslüman oldun... İlk sen nurlandın... Bu nurla ilk sen onurlandın.

Zaten her daim ilklerdendin.

Erken kalkan, erken yol alandın.

Adın Hatice, lakabın Tâhire’ydi.

Hatice, erken doğan, erken yol alan demekti.

İsmin senin kaderindi.

Bir gün baban seni karşısına almıştı ve:

“Erken doğan kızım benim!” demişti.

“Erken doğan kızım benim, erken uyanmaya ve yola erken çıkmaya özen göster!”

“Peki babacığım! Emrin olur!” demiştin hem dilinle hem kabinle...

İşte uyanışların en güzelini, en mutlusunu yaşıyordun.

Uyanışların en nurlusunu.

Heyecandan için içine sığmadı ey Hatice!

Heyecandan yerinde duramadın.

Kalktın hemen evine gittin ve bekledin Sultanlar Sultanı'nın teşrifini.

Bekledin evinin gül, gönlünün gülistan olmasını!

...

Doğru sözlü ve emin,

Güzel huylu ve halim,

Merhametli ve selim,

Kâinatın sultanı,

Sultanların serdarı,

Nübüvvet bahçesinin en güzel gülü,

Gül kokulu, servi boylu Efendim (sallallahu aleyhi ve sellem) henüz yirmi beş yaşındaydı.

Senin kervanını Şam'a götürecekti...

O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) daha emin, O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) daha ehil kimse yoktu.

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) nezaketini, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) nezahetini ve O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) gül cemalini görünce hayran kaldın.

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) görenlerin hayran olmaması mümkün mü?

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) gören gönül nar-ı aşka yanasın da ne yapsın?

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) gören kendisini sevdalara salmasın da ne yapsın?

Ah anneciğim, senin yerinde kim olsa o şem'aya pervane olmaz mıydı?

...

Kervan yola çıkmaya hazırды.

Develerin en güzelini sultanlara layık bir şekilde donattın ve hizmetkârın Meysere'yi, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) emrine verdin.

Sonra Meysere'yi karşına alıp, "O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) bu deveye büyük bir hürmetle bindirip, yularını da eline al. Kendini o hazretin hizmetkârı bil! O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) sormadan sakın hiçbir iş yapma ve O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) korumak için canını esirgeme!" diyerek tembihte bulundun.

Yolculuk boyunca Kâinatın Sultanı'nın üzerinde olağan üstü haller zuhur etmişti ve buna oradakilerle beraber hizmetkârın Meysere de şahit olmuştu...

Kervanın dönme vakti geldiğinde, sen sabırsızlanmıştın ey Hatice!

Her gün hizmetçilerinle beraber evinin damına çıkıp, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yolunu gözlüyordun.

Bir gün uzaktan deveye binmiş bir kimse gördün ansızın,

Üzerinde bir bulut vardı.

Kuş şekline girmiş iki melekle beraber O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) gölge yapıyordu.

Gelenin kim olduğunu anladın ve sevindin ey Hatice!

Gelen O'ydu (sallallahu aleyhi ve sellem)!

Uğruna canlar feda edilesi, yoluna servetler serilesi, izine yüzler sürülesi Efendin (sallallahu aleyhi ve sellem) geliyordu.

Kalbin ferahladı, sıkıntın zail oldu,

Gönlün gül, dilin bülbül kesildi.

...

Efendimiz'deki (sallallahu aleyhi ve sellem) bu güzellikleri görünce O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) Peygamber olacağını anladın ey Hatice!

Kıvrak zekân, engin fehmin, ince hissini sana bunu ihsas ettiriyordu.

Hele bir de yolculuk sırasında cereyan eden olağanüstülükleri Meysere sana büyük bir heyecanla anlatınca, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) olan sevgin arttı, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) can yoldaşı, gönül sırdaşı olup, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) hizmetle şereflemek arzusu doğdu içinde.

Oysaki sen hem mevki sahibi, hem de çok zengin olduğun için Mekke'nin en soyluları seninle evlenmek için can atıyordu.

Her şeylerini vermeye hazırdılar.

Ama sen, dünya yaratıldı yaratılalı yeryüzüne gelen ve bundan sonra da gelecek olan canlılar arasındaki en soylu, en kutlu ve en nadide insanı bulmuştun.

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) görmüş, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) hayran olmuşsun.

Mevki sahibi ve zengin kimseleri hep reddettin.

Gözün O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) başkasını görmez oldu,

Gönlün O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) başkasını almaz oldu,

Dilin O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) başkasını anmaz oldu.

Nefise binti Müniyye, bu hali sezip araya girdi.

“Ya Muhammed!” dedi...

“Sizi evlenmekten alıkoyan nedir?”

Efendimiz buyurdu ki; “Evlenmek için yeterli para elimde mevcut değildir!”

Nefise binti Müniyye; “Ya Muhammed! Eğer iffetli ve şerefli, mal ve cemel sahibi bir hanımla evlenmek istersen, sana yardım hususunda hizmetine hazırım.” dedi.

Neylersin ki o gün kâinatın şeref kaynağının elinde sana mihrini verecek kadar bile imkânı yoktu.

Ama sen O'ndaki (sallallahu aleyhi ve sellem) serveti çoktan görmüştün.

“Ballar balını buldum, servetim yağma olsun...”

Sendin o iffetli ve şerefli, mal ve cemel sahibi hatun ya Hatice!

Sendin tüm Müslümanların anası, şerefli ve soylu hanım...

Sendin tüm sıkıntılı anlarında Kâinatın Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) can yoldaşı.

Kimsenin olmadığı dönemde destekçisi.

Herkesin sırt çevirdiği bir anda yardımcısı.

O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk inanan, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk cemaat olup, beraber ilk namaz kılan sendin.

...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), amcalarıyla istişare ettikten sonra seninle evlendi...

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası Ebu Talip, bugün ziyafeti için bir deve kesip, o güne kadar görülmemiş bir yemek verdi.

Sen hem cesur, hem yürekli, hem sadık, hem tahir (pak), hem iffetli hem de Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) yürekten bağlıydın...

Cebrail (aleyhisselâm) yerle gök arasında bembeyaz kanatlarıyla Hira Dağında Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) görünüp ilk vahyi getirince Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk seninle paylaştı...

İlk sen gördün, ilk sen duydun,

İlk sen bağrına bastın Kâinatın Sultanı'nı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Cebrail'in kendisine öğrettiği gibi abdest almasını öğretti sana.

Sonra O (sallallahu aleyhi ve sellem) imam oldu beraber durdunuz Yüce Mevla'nın (celle celâluhû) divanına.

Sen Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuklarının anası.

Sen tüm müminlerin anası,

Sen anaların en kutlusu,

Sen anaların en şereflişi,

Sen kadınların en hayırlısı,

Sen Kâinat Sultanı'nın eşi, can yoldaşı, dert ortağı...

Sen Yüce Allah'ın (celle celâluhû), sana Cennette, inciden bir ev ile müjde verip selam yolladığı Cennet Sultanı.

Hiç tereddüt etmeden iman edip inanan ilk kadın,

İlk Müslüman,

İlk sırdaş,

Sen, Hatice binti Hüveylid...

...

Hak Nebi, Kâinat Sultanı Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün Rabbiyle baş başa kalabilmek için, sırdaşı Hira'ya çıkmıştı.

Kırk gün kırk gece yalvarmış yakarmıştı Rabbine...

Dua... dua... dua...

Gecenin sabaha yakın bir kısmında çaldı senin kapını.

Üşüyordu, titriyordu....

Sen O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) sığındığı en güvenilir kapıydın.

Sen O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yâri, sen O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) sırdaşı, sen O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) büyük destekçisiydin.

Sardın, sarmaladın bir hırka gibi...

Güven verdin, ümit verdin, sevgi verdin.

Sabah olunca bahsetti sana dün gece olanlardan.

Kırk günü oruç ve ibadetle geçirmişti Efendiler Efendisi
(sallallahu aleyhi ve sellem) Hira'da...

Bir ara henüz orucunu açmamıştı ki, uyur uyanık bir halde gördüğü bir rüya ile irkildi.

Bir ses duydu ta ötelerden:

“Ey Muhammed! Yüceler Yücesi Rabbin sana selam söyler. Selamına ve armağanına hazır olmanı emreder!”

Emir baş üstüne...

Emir başım üstüne...

İsminin Mikail olduğunu öğrendiği bu meleğin elinde bir tabak vardı.

Üzeri halis ipekten bir mendille örtülmüş,

İçinde cennet taamı bulunan bu tabaktan etrafa nur saçılıyordu.

“Orucunu bununla aç!” dedi melek O'na (sallallahu aleyhi ve sellem)

“Orucunu bununla aç ve Hatice'nin yanına var!”

Tertemiz bir zürriyet...

Tertemiz bir evlat...

Devamını sen şu sözlerle anlatıyordun:

“Yalnızlığa alışmışım o dönemde...

Gece karanlığı çökünce başımı örter, üzerime geniş giy-

simi alır, kapımı kilitler ve ibadetimi yaptıktan sonra çıramı söndürür yatardım.

KUTLU RÜYA

(Zem'a Kızı Sevde)

Hüzün yılıydı...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) mahzun, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kederliydi.

Hüzün yılıydı...

Mekke ağlıyor, Medine yas tutuyordu.

Hüzün yılıydı...

Fatıma, annesini kaybetmenin kederiyle mahzun,

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Fatıma'nın üzüntüsüyle dertliydi.

Osman b. Maz'un'un hanımı Havle bir gün Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in evine gelmişti.

“Ey Allah'ın Rasulü!” dedi;

“Ey Allah'ın Rasulü! Yanınıza girince Hatice'nin eksikliği gözümden kaçmadı.”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) üzüldü.

“O,” dedi...

“O, çocuklarımın anası ve evimin de gözeticisiydi.”

O, Fatıma'nın anasıydı,

O, en büyük destekçisi,

O, ilk kadın Müslüman,

O, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yâri,

O, sultanların sultanı,

O, Cennet sultanıydı.

...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yalnız kalmıştı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) mahzun.

Havle, tüm cesaretini toplayarak:

“Efendim!” dedi...

“Efendim, arzu ederseniz sizin için dünürçülük yapabilir miyim?”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir müddet düşündü, sonra “Kadınlar arasından münasip bir kimse bulunabilir!” cevabını verdi.

“Kime dünür gidilebilir?” diye sordu Kâinatın Sultanı!

Kime gidilmez ki?

Sultanlar Sultanı'na eş olmaya kim razı olmaz ki?

Sultanlar Sultanı'nın sırdaşı olmayı kim istemez ki?

Havle mahcup, biraz da sevinçle:

“Zem'a kızı Sevde var ya!” dedi.

“O iman etmiş ve size tabi olmuş biridir.”

Efendimiz müsaade etmişti Havle'ye...

“Git!” demişti.

“Git iste!”

...

Ey Sevde! Ey gül yüzlü anam benim! Henüz ilk kocan hayattayken bir rüya görmüştün.

Gökyüzünden Ay süzölmüş, senin üzerine inmişti.

Rüyanı eşin Serkan b. Amr'a anlattın.

“Şayet...” dedi Serkan b. Amr; “Şayet rüyan sadık ise ben yakında öleceğim. Sen de benim vefatımdan sonra şerefli biriyle evleneceksin!”

Üzüldün;

Şayet rüyan sadıksa eşin, can yoldaşın, efendin vefat edecekti.

Şayet rüyan sadıksa yalnız kalacaktın.

Bilemezdin göklerde senin için takdir edilenleri,

Bilemezdin neyin şer, neyin hayır olduğunu.

“Yok!” dedin.

“Altı çocuğuyla dul kalan birine, şerefli biri talip olabilir mi?”

“Yok!”

“Olursa ancak ve ancak Allah'ın emridir bu!”

Sen, eşinden daha önce Müslüman olmuşsun.

Eşinden önce bulmuşsun en güzeli, en doğruyu.

Sonra “Sen de Müslüman ol!” demiştin ona.

“Bak, en güzel din bu din!”

“En şerefli din bu din!”

“En kutlu din bu din!”

“Gel sen de Müslüman ol!”

Serkan, İslâmiyet’i kabul edince nasıl da sevinmiştin.

Nasıl da neşelenmiş, nasıl da mutlu olmuştun?

Evine huzur, evine şan, evine şeref gelmişti.

...

Mekke’de müşriklerin işkencesi artık dayanılmaz hale gelince Serkan’la beraber Habeşistan’a hicret etmişsiniz.

Dayanılması güç bir yolculuk ve ayrılık!

İlk gurbet, ilk ayrılık gül şehir gülbün şehir Mekke’den.

İlk hüznün, ilk hasret Sultanlar Sultanı’ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) uzak kalmak.

Acı, ayrılık, hasret...

Ve yaşanan onca çilenin yanında bir de Serkan’ın dinden dönmesi ve ölümü...

Serkan b. Amr Habeşistan’da irtidat etmişti.

Serkan b. Amr Habeşistan’da dinden dönmüştü.

Serkan b. Amr Habeşistan’da Hristiyan olarak ölmüştü.

Duramazdın artık oralarda, duramazdın.

Koştun geldin gül şehre, gülbün şehre.

Koştun, geldin Sultanlar Sultanı’na (sallallahu aleyhi ve sellem).

...

Mekke'de ev işleriyle meşguldün.

Karşıdan büyük bir sevinçle gelen Havle'yi gördün.

Havle'nin ayakları yere basmıyor, yüzünde güller açıyordu.

"Hayrola, bu ne sevinç, bu ne neşe?" dercesine baktın misafirin yüzüne.

"Hayrola, bu sevincin nedendir?"

Sözü Havle açtı:

"Müjde ey Sevde, müjde sana!"

"Müjde sana, Allah'ın seni ne gibi bir berekete ve hayra erdirdiğini biliyor musun?"

Şaşırdın, heyecanlandın, meraklandın.

"Nedir o?" dedin. "Seni bu kadar sevindiren şey?"

"Nedir o, bana bereket getiren, hayır getiren şey?"

Havle, sesinin tonunu kısarak; "Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), dünürçülük yapmam için beni sana gönderdi." dedi.

Gözlerin parladı, kalbin yerinden çıkacak gibi oldu.

Önce ne diyeceğini bilemedin,

Sonra rüyan geldi aklına.

"Çok şerefli bir iş doğrusu!" dedin.

"Çok şerefli bir iş! Ama tereddütlerim var."

Rasul ü Ekrem, senin tereddütlerini duyunca sordu:

"Ya Sevde! Benimle evlenmeni engelleyen sebep nedir?"

“Haşa!” dedin. “Haşa!”

“Allah’a andolsun ki sizinle evlenmekten beni alıkoyan ve makbul görülebilecek hiçbir sebep yoktur. Ancak çocuklarım gürültü yaparak başınızı ağrıttılar, diye korkuyorum.”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm buyurdu.

“Allah seni esirgesin!” dedi...

“Allah seni esirgesin. Kadınların hayırda üstünü küçük çocuklarından dolayı meşakkate uğrayanlardır.”

...

Bi’setin onuncu yılı,
Aylardan Ramazan.

Göklerde bir nikâh kıyıldı,
Yerde bir nikâh.

Sevde, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) zevcesi oldu.
Sevde, müminlerin annesi.

Sevde, Cennet Sultanlarından biri...

...

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) o temiz, o pak zevce-leri hep bir araya gelmiş konuşuyordunuz.

Söz, Fahr-i Kâinatın sohbetinin ruhlar üzerindeki tesirinden açılmıştı.

O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra yaşamının değersiz olacağını söylediniz.

O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra bu dünyada kalmanın ne önemi vardı ki?

“Acaba,” dediniz, kim en evvel kavuşur Sevgililer

Sevgilisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem)?

Kim daha şanslıdır, kim daha mutlu?

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna vardınız hep beraber bin bir edep içinde.

“Merak ediyoruz!” dediniz, “Biz zevcelerinizden size ilk kavuşacak olan kimdir?”

Âlemlerin Efendisi, tebessüm buyurdular.

Âlemlerin Efendisi: “Sizin bana en çabuk kavuşmanız, kolu en uzun olanınızdır,” buyurdular.

Hiç vakit kaybetmediniz, hiç durmadınız.

Hemen koşunuz ve ölçtünüz kollarınızı bir bir.

Kimin kolu daha uzunsa o, Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) çabuk kavuşacaktı.

Bahsi sen kazandın Ya Sevde!

Senin kolun hepsinden daha uzundu.

Dudaklarında tebessüm, gözlerinde ışık...

“Ben!” dedin,

“Sultanlar Sultanına (sallallahu aleyhi ve sellem) daha önce kavuşacağım.”

...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat etmişti.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) gökler ötesi âlemi şeref-
lendirmişti.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Sevgili'ye (celle celâluhû) kavuşmuştu.

Bin bir heyecanla beklemeye başladın vuslat gününün

gelmesini

Ölümü vuslat günü olarak bekliyordun. Ölüm sevgiliye kavuşma günü.

Zeynep b. Cahş rahatsızlanıp vefat edince meraklandın.

“Kolu en uzun olan vefat edecek.” demişti Âlemlerin Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) dedin. O (sallallahu aleyhi ve sellem) yanılmaz, O (sallallahu aleyhi ve sellem) şaşmaz...

“Benim kolum hepsinden uzun. Nasıl olur bu?”

Anladınız daha sonra gerçeği,

“Kol uzunluğu cömertlikten kinaye” dediniz sonra.

Kol uzunluğu el açıklığı,

Kol uzunluğu cömertlik...

Hz. Zeynep, en ilerdeydi bu konuda.

Hz. Zeynep, en önde...

...

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra hiç çıkmamıştın evden dışarı.

Hep ibadet ettin, hep dua...

Elinden geldiğince yardım ederdin fakir fukaraya,

Vuslat geciktikçe ıstırabın artıyor, hicranla kavruluyordun.

O küçücük hücre-i saadetinde Efendiler Efendisi'nin hatırasıyla avunuyordun.

O'ndan sonra başka hayal girmemişti gözlerine,

Eğer o mekândan çıkacaksan O'na (sallallahu aleyhi ve sellem)

gitmek için çıkmalıydın.

Son çıkışın el üstünde olmuştu evden.

Sen evinden çıkıp başlar üstünde sonsuzluğa yürürken,

Gelinliğin bembeyaz kefenindi.

Vuslatın kutlu olsun Ey Sevde!

İŞIK ÇAĞLAYANI YILDIZ YAĞMURU

(Hz. Aişe es-Sıddıka)

Adın Aişe,
Lakabın Sıddıka,
Unvanın Ümmü'l-mü'minin...

Hilm âlemi, büyük insan, kutlu insan Sıddık, Peygamberlerden sonra gelen en büyük insan, Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) en aziz, en sadık, en yakın can dostu Hz. Ebu Bekir'in (radiyallahu anh) güzeller güzeli, biricik kızı,

İslâm âleminin annesi,
İffet ve ismet madeni...

Sen doğduğunda Ebu Bekir'in yüzünde güller açmıştı.

Sen doğduğunda Ebu Bekir'in saadeti gözlerinden yüzüne damla damla yansiyordu.

Sen doğduğunda annen Ümm-i Ruman'ın yüzünde benek benek çizgiler, gözlerinde iki damla yaş vardı.

Sonra o kutlu sahabi, babaların en şerefliyelerinden Hz. Ebu Bekir (radıyallahu anh), anneni teselli etti;

“Ya Ümm-i Ruman!” dedi...

“Ya Ümm-i Ruman, üzme tatlı canını. Bu evlat benim değil mi, ha kız olmuş, ha erkek. Ben Kureys’in kötü adetlerine kurban edecek değilim kızımı...”

Ne büyük bir baban vardı senin;

Ne kutlu...

Ne şerefli...

Sonra annen Ümm-i Ruman'ın yüzü aydınlandı birden, gözleri büyüdü.

“Ya Ebu Bekir!” dedi...” Sağ ol! İnşallah onu sana layık şekilde büyütürüm.”

Sen Ebu Bekir'e layık bir şekilde büyüdün.

Sen Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) eş olacak şekilde büyüdün.

Sen tüm İslâm âleminin anası,

Sen kutlular kutlusu,

Sen iffet ve ismet timsali,

Sen Aişe-i Sıddıka olarak büyüdün...

...

Sen, nur yumağı olan bir hanenin iki kızından biriydin.

Ablan Esmâ da İslâm'la hayat bulmuş, ebediyetin eşsiz incilerine sahip olmuştu.

Baban Hz. Ebu Bekir'in evinde Kur'ân nağmeleri yankılanıyordu.

Baban Kur'ân'ı yanık ve içli sesiyle okur, Kur'ân okurken gözleri pınar pınar akardı;

Sen de onu, yanakların iki elinin arasında büyük bir huşu içinde dinlerdin.

Kulağında tevhid nağmeleri, gönlün eşsiz incilerle doluydu.

Daha küçüktün,

Henüz çocuk!

Bir gün arkadaşlarınla toplanmış “karınca oyunu” oynuyordun;

Sen en çok “karınca oyunu” ile “tahterevalli” oyununu severdin.

Oyunun en heyecanlı yerinde Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi.

Karıncalar içinde bir de kanatlı at;

İnsanlığın Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) bu hale nazar etti.

Ve gülümsedi;

“Ya Aişe!” dedi...

“Bu nedir?”

Sen hiç tereddüt etmedin;

“Bu bir at!” dedin.

“Hiç kanatlı at olur mu?” dedi, Efendimiz(sallallahu aleyhi ve sellem)...

“Olmaz olur mu, Ey Allah'ın Rasulü! Hazret-i Süleyman'ın atları kanatlı değil miydi?” dedin o kıvrak zekânla.

“Evet, öyleydi...” buyurdu Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem).

“İşte bu da öyle, Ey Allah'ın Rasulü!” dedin.

Kevser havuzunun sahibi, nihayetsiz olan mülkün sey-yidi, Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), sendeki bu dik-kat, hafıza ve kıyas kuvveti karşısında tebessüm buyurmuş-tu.

...

Ebu Talib ve Hz. Hatice vefat etmişti.

Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) Kureyş içindeki en büyük iki desteğini ve dayanağını yitirmişti.

Kendinden ve sözlerinden habersiz birkaç sefil, sevinç çığlıkları atıyordu:

“Muhammed'in işi bitmiştir! Onun sonu yakındır! Onun yıldızı söndü! Bitişini seyredin!” diyerek dolaşıyorlardı or-talıkta.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Yüce Yaratıcı'dan des-tek istedi.

Açtı ellerini dua dua tüllendi sözleri, gözleri ve tüm his-leri.

Sonra sen uygun görüldün âlemlerin Rabbi (celle celâluhû) tarafından;

Senin nikâhın kıyıldı göklerde Rasulullah'a!

Sen henüz çok gençtin;

Ama son derece zeki ve dirayetliydin.

...

Sen kendi dünyanda gezinirken, Rasulullah bir gün sa-

na, “Ey Aişe!” dedi.

“Ey Aişe! Cebrail sana selam yolluyor!”

Kalbin bir güvercin kalbi gibi çarptı;

Heyecandan neredeyse yerinden çıkacaktı.

“Aleykümselâm!” dedin...” Ona da selam olsun...
Benim göremediğimi o görür. “

Hatta sen fıkıh ve hadis ilminde o derece ileri gittin ki; bir gün Ebu Musa El Eş’ari, şöyle söylemişti: “Biz, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabı olarak bir hadisi anlamakta güçlük çektiğimizde, onun anlamını Hz. Aişe’ye sorar ve ondan mutlaka bir cevap alırdık...”

İmam Zühri ise senden: “Eğer Aişe’nin ilmi bütün kadınların ilmi ile kıyaslanırsa, onun bilgisi ağır basacaktır.” diye sitayiş ve hayranlıkla bahsetmişti...

...

Sen nazlı bir sultandın,

Sen Rasulullah ’ı kıskanır ve O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) nazlanırdın...

Öylesine içten, öylesine sevgi dolu bir aile hayatınız vardı ki; Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), seninle sohbet etmekten ve sorularına cevap vermekten çok hoşlanırdı.

Hiçbir zaman bilmediklerini ve anlamadıklarını sormaktan çekinmezdin.

Biliyor musun Ya Aişe?

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) seni çok severdi,

Sebepsiz de değildi bu sevgisi.

Lüzumsuz, asla!

Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) hanımları arasında yalnızca senin yanındayken vahiy geliyordu.

Sen faziletli bir sultandın ya Aişe!

Sen gül bahçesinin en güzel gülü,

Sen Efendimiz'in hem eşi, hem sırdaşı, hem de dostuydun.

...

İfet ve ismet sedefi Aişe!

Sen Sonsuzluk Nebisinden inciler aldın, her zaman, her fırsatta O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) hizmet ettin ve O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek sözlerini muhafaza ettin.

Yine bir keresinde Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), şöyle buyurmuştu:

“Mutedil hareket ediniz, insanları kendinize çekiniz, sevindirici haberler veriniz! İnsanlara Cennet'i kazandıran amelleri değil, Allah'ın rahmetidir!”

Ey Aişe! Hadisin son kısmı dikkatini çekti ve meraklandı: “Ya Rasulullah!” dedin.

“Ya Rasulullah! Sizin amelleriniz de mi sizi Cennete götürmez?”

“Götürmez” dedi Kâinatın Sultanı!

“Eğer Allah'ın rahmeti yetişmezse götürmez...”

Dakikalarca düşündün ya Aişe!

Dakikalarca boynunu büktün düşüncelere daldın.

Kim bilir neler düşündün ve kim bilir önünde ne kapılar

açıldı.

...

*“Aişe, Aişe, su gibi duru,
Işık çağlayanı, yıldız yağmuru,*

*Bu âlem içinde bir başka güzel,
Onu ışıklarla süslemiş ezel...”*

Naz makamını en çok sen kullanırdın Efendimiz’e.

En çok sen nazlanır, en çok sen sevilirdin...

Hatta bir gün Bedir Gazası için sefere çıktığınızda, Efendimiz seninle yarış yapmıştı.

Ve yarışı Kâinatın Sultanı kazanmıştı da sen üzölmeye-
sin diye, “Ya Aişe! Bu Zü’l-Mecaz’daki koşunun karşılığı-
dır!” diye tebessüm etmişti.

Zü’l-Mecaz’da bir dönem sen kazanmıştın koşuyu.

Ya da Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) öyle sanmanı mu-
rad etmiş ve öyle göstermişti...

...

Kara gökler kara bulutlarla kaplanmıştı...

Medine’de münafıkların pis solukları kol geziyordu.

Karanlık düşünceler, zehirli nefesler, katran karası kalp-
ler.

Senin Efendimiz’le beraber çıktığın bir seferde ablan
Esmâ Hatun’un verdiği gerdanlığı kaybetmeni fırsat bildi-
ler.

Zehirlerini kustular, kinlerini saçtılar hayâsızca!

Alınları Yüce Allah tarafından damgalı ve gönülleri gizli şirke prangalı zehirli münafıklar sana çamur attılar ey Âişe!

Tıpkı halis yünden oluşan kumaşlara dişlerini batırıp kemiren güveler gibi İslâm'a zarar vermek için çırpınıp duran münafıklar...

Elbette Yüce Allah (celle celâluhû) iffet abidesi, Müminlerin anası, Efendimiz'in pak ve temiz zevcesini, yalnız bırakmayacaktı Ey Aişe!

Elbette ki, Yüce Mevlam (celle celâluhû) senin:

*“Hiç dinmeyecek mi hicranım benim?
Nasıl da yanmada bu canım benim,*

*Ey yıldızlar dolu mavi geceler!
İstirapla dolu her anım benim!*

*Derdim baştan aşkın, öyle zaman ki,
Ancak Hak'tan olur dermanım benim...”*

nağmelerini ve inlemelerini duyacak ve cevap verecekti.

Çünkü sen gözünü gönlünü Allah'a açmış, yalnız O'ndan (celle celâluhû) yardım dilemiş ve yalnız O'na (celle celâluhû) sığınmıştın.

“Bu vaziyette ancak Yüce Allah'a sığınırım. Yalnız O'nun yardımını isterim! Vallahi, ben kendim için de sizin için de Yakub'un oğulları ile olan misalinden başka getirecek misal bulamıyorum. Nitekim o zaman O, “Artık bana

düşen güzelce sabredip katlanmaktır. Sizin, şu söylediklerinize karşı yardımına sığınılacak ancak Allah'tır..." demişti...” diyerek sığındın seni yaratan Rabbi'ne!

Müjde Ey Aişe!

Müjde Ey İffet Abidesi!

Müjde Ey Müminlerin anası!

Göklerin kapısı açıldı...

Cebraail bembeyaz kanatlarıyla yücelik âleminden yer-yüzüne süzüldü.

Kâinatın biricik yaratılış sebebi, Allah'ın sevgilisi, Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem), inen ayetleri tane tane okudu:

“O iftirayı çıkaranlar, içinizden küçük bir gruptur.

Siz o iftirayı kendi hakkınızda fena bir şey sanmayın, bilakis o sizin için hayırlıdır.

O iftiracılar gelince, onların her birinin irtikab ettiği günah nispetinde cezası vardır.

Bu yaygaranın elebaşılığını yapan şahsa ise cezanın en büyüğü vardır.

Siz ey mü'minler! Bu dedikoduyu daha işitir işitmez, mü'min erkekler ve mü'min kadınlar olarak birbiriniz hakkında iyi zan besleyip, “Hâşâ, bu besbelli bir iftiradan başka bir şey değildir.” demeniz gerekmez miydi?”

... diye devam eden ayetler Rasulullah'ın dudaklarından döküldükçe Mekke bayram ediyor, Medine kurban kesiyordu.

Gönüllerden nur ırmakları akıyor, dillerden inciler dö-

külüyordu.

Ey Aişe! Allah'ın Sevgilisi'nin sevgilisi!

Ey Aişe! Semadan inen ayetle temize çıkan iffet abidesi.

Peygamber şairi Hassan Bin Sabit, senin için şu mısraları söylemişti:

“O bir su kadar duru ve bir elmas gibi ak.

Sanki cennet ufkundan çağlayan billur ırmak.

Odur iffet timsali, güzelliğin iklimi,

Ve o eşsiz inciye denk tutayım ben kimi?”

Sen daha gözünü dünyaya açar açmaz kutlular kutlusu Ebu Bekir'in hanesine bir ay parçası gibi düşmüştün.

Daha ömrünün baharında Efendiler Efendisi'nden ayrı düşmüştün.

Hep O'nun hicranıyla kavruldun, hep O'na kavuşacağın anı bekle din.

Hayatınla da vefatınla da insanlığa adeta sadakat dersi veriyordun.

İffet ve sadakat sana ne kadar da yakışıyordu ey gül yüzlü annem!

Vefat edeceğini hissedince Medine'nin ileri gelenlerini topladın etrafına, vasiyetini söyledin.

“Sizlerden tek bir isteğim var: Eğer gece ölürsem sabahı beklemeyin, beni o akşam defnedin. Mezarıma, tabutunun sağında-solunda hurma dallarından meşale yakarak götürün.”

Çünkü gelin alayında hurma dalından meşale yakmak adetti.

Sen, Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) gidiyordun.

Sen dünya ahiret eşine, yoldaşına gidiyordun.

Sen uğruna can verilecek yiğide gidiyordun.

Onlar da öyle yaptılar.

Vuslatın mübarek olsun Ey Aişe-i Sıddıka (radiyallahu anhâ).

Düğünüz kutlu olsun...

Kutlu olsun Ey Aişe!

Hem dünyada hem ukbada...

Kutlu olsun Ey Sultan!

Hem burada hem orada...

Kutlu olsun Ey Sıddıka!

Hem Cennette hem firdevste...

Kutlu olsun Ey Ümmü'l-Müminin!

...

BAL ŞERBETİ İÇER MİSİN?

(Hafsa binti Ömer)

Gök Efendisine hazırlanıyordu.

Yer Efendisine hazırlanıyordu,

Mekke Efendisine hazırlanıyordu.

Henüz Kâinatın Sultanı'na (sallallahu aleyhi ve sellem) Peygamberlik müjdesi verilmemişti.

Bir beş yıl daha bekleyecekti tüm insanlık.

Bir beş yıl daha Mekke hazırlanacak, yer hazırlanacak, gök hazırlanacaktı.

Sen doğduğunda Kabe mahzun, Mekke mahzundu.

Henüz beş yıl vardı, vahyin kutlu meleği Cebrail'in inmesine,

Henüz beş yıl vardı Yüce Allah'ın (celle celâluhû), Habibi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem), "Habibim!" diye seslenmesine...

Henüz beş yıl vardı göklerden emir gelmesine,

Ve henüz beş yıl vardı;

“İkra’ bismi rabbikellezi halak,”

“Haleka’l-insane min alak...”

“Yaratan Rabbinin adıyla oku!”

“O, insanı “alak”tan yarattı...” nidalarının bir nur içinde tüm insanlığa inmesine...

Henüz beş yıl vardı, sen doğduğunda Mekke’nin karanlık gecelerinde Efendimiz’in nübüvvetini ilan etmesine...

Sen doğduktan beş yıl sonra Mekke’ye nur indi.

Sen doğduktan beş yıl sonra Mekke’ye Peygamberlik makamı geldi.

Ve henüz çocuktun baban Ömer b. Hattab ilk kırka girip Hz. Ömer olunca.

Henüz çocuktun evinizde “La ilahe illallah Muhammeden Rasulullah!” nidalarını duyunca...

...

Ashabdan Huneys b. Huzafe ile evlenmiştin.

Evinizde Cennet’e hazırlık yapıyordunuz.

Dışarıda çile, ızdırıp, içerde mutluluk, huzur vardı.

Mekke’de işkenceler dayanılmaz hale gelince çıktınız yola.

Tüm Müslümanlar gibi düştünüz kutlu çöle...

Dediniz; “Hem O’nun güzellikleri ebedîdir.

Öyleyse güzelliklerin devam edeceği ebedî bir âlem gerekir.”

Mekke’den Medine’ye bir kutlu varıştı amaç,

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna kol kola...
“Yüzler var ki o gün ışıl ışıl parlalar. Rabb'ine bakar.”

(Kıyâme, 75/22, 23)

Medine'de tüm Müslümanlar huzur içinde dua eder...

...

Artık Mekke bir mihrap;

Medine minber olmuştu.

Medine Hatib-i Ekmel ü Etemm'ine kavuşmanın hazzını yaşıyordu.

Hz. Âdem'den beri yolların birleştiği yerde yeni bir medeniyet inşa ediliyordu.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ashabı Medine'de huzurlu bir hayata kavuşmuşlardı.

Müşrikler rahatsız olmuş, içten içe kinlerini büyütüyorlardı.

Ve Bedir seferinin sesi duyuldu Medine sokaklarından.

Hicretin ikinci senesi ve aylardan Ramazan'dı.

Müslümanlar hem oruçlu hem sayıca azdı.

Ancak her biri şehadet arzusuyla yanıp tutuşuyorlardı.

Ellerinde sadece iki at, yetmiş deve vardı.

Ve Bedir'den yükselmişti zevcin Huney's'in ruhu nurlu semalara...

Medine'ye dönmeden şehit olmuştu.

Cenazesini Kâinat Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) kıldır-mıştı.

Yapayalnız kalmıştın gurbet ellerde bir başına.

Eşini, yoldaşını uğurlamıştın ötelere ötesi âleme...

Yalnızlık sende hüznün, yalnızlık sende keder olmuştu.

Baban Hz. Ömer, bir gün kalkıp Sıddık Ebu Bekir'in huzuruna varmıştı.

Selam verip oturmuş, hal hatır sormuştu.

Bir ara "Ya Eba Bekir!" demişti, büyük bir ümitle...

"Ya Eba Bekir! Dilersen Ömer'in kızı Hafsa'yı sana nikâhlayayım!"

Hz. Ebu Bekir sessiz kalmıştı.

Ne evet demişti, ne de hayır!

Boynunu bükmüş sadece sessiz durmuştu.

Baban Hz. Ömer, incinmiş ve ayrılmıştı üzgün.

Fahr-i Kâinat'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı Hz. Rukiye vefat etmiş ve Hz. Osman da dul kalmıştı.

O da mahzun ve üzgündü.

O da yalnız ve durgundu.

Baban Hz. Ömer, Hz. Osman b. Affan'ın yanına gitti.

"Ya Osman!" dedi bir baksan.

"İstersen sana Hafsa'yı nikâhlasam!"

Hz. Osman bir müddet durdu, sonra "İzin ver!" dedi.

"Ya Ömer, izin ver bir süre düşüneyim!"

"Hayır!" dedi daha sonra, "Bu günlerde evlenmeyi düşünmüyorum!"

Hz. Ömer üzgün, Hz. Ömer mahzundu.

Hz. Ömer kırgın, Hz. Ömer dargındı.

Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi, derdini döktü.

Açtı içini sıkıntısı gitti.

“Üzülme!” dedi Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), baban Ömer'e, “Üzülme!”

“Hafsa'yı Osman'dan daha hayırlısı alacak...”

“Ve Osman da Hafsa'dan hayırlısı ile evlenecek...”

...

Kâinat'ın Sultanı'na (sallallahu aleyhi ve sellem) eş olmuştun, müminlere anne...

Sen Kâinat'ın Sultanı'na (sallallahu aleyhi ve sellem) eş, baban Hz. Ömer de kayınpeder olma şerefine ermişti.

Hz. Osman da damat olmuştu Ümmü Gülsüm'le evlenerek Sultanlar Sultanı'na.

...

Hz. Ebu Bekir geldi sonra babanın yanına.

“Biliyorum!” dedi, “Dargınsın bana!”

“Ya Ömer, kızın Hafsa'yla evlenmeyi teklif ettiğinde sana müspet veya menfi bir cevap vermeyişimden dolayı dargınsın bana!”

“Evet!” dedi Hz. Ömer, “O zaman öyle olmuştu.”

Hz. Sıddık Ebu Bekir tebessüm etmişti,

“Ya Ömer!” dedi.

“Ya Ömer, sakın bana gönülden darılma. Zira Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün benim yanımda kızınız Hafsa'dan söz etmişti. Rasul ü Ekrem'in (sallallahu aleyhi ve sellem) sırrını edemezdim ifşa. Şayet Efendimiz (sallallahu

aleyhi ve sellem) etmiş olsaydı bu arzudan feragat, emin ol o zaman alırdım muhakkak.”

Hz. Ömer’in gözleri dolmuştu.

Ayağa kalktı, en yakın arkadaşını kucakladı.

“Helal et hakkını üzdüysem seni!” dedi

“Helal et!”

...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) helva ve balı severdi.

İkinci vakti olunca da sırayla hanımlarının yanına uğrardı.

Bir defasında senin yanına girmişti de her zamankinden daha uzun kalmıştı.

Hz. Aişe, meraklanmıştı. “Neden acaba orada daha fazla kaldı?” diye.

“Akrabalarından bir kadın Hafsa’ya bir okka bal hediye etti.” dediler. “O da şerbet yapıp Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) içiriyor.”¹

Hz. Aişe üzülmüştü. Belki de hafif kıskanmıştı.

“Vallahi!” dedi...

“Vallahi ben buna engel olacağım!”

Ve gitti Hz. Sevde’nin yanına.

“Aman!” dedi... “Aman, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) senin yanına gelince ve sana yaklaşınca, “Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sen megafir yemişsin.” de.” dedi.

¹ Bazı kaynaklarda, bahsedilen bu hadiseyi Zeynep Binti Cahş’ın yaşadığı anlatılır.

O (sallallahu aleyhi ve sellem) da “Hayır yemedim!” derse,
“Peki, bu koku nedir?” diye sor.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisinden böyle bir koku bulunmamasından sinirlenince; “Bana Hafsa bal şerbeti içirdi!” derse, sen de O’na (sallallahu aleyhi ve sellem); “Bal yapan arı megafir yemiştir de” diye tembihledi.

Aynı şeyi kendisi de söylemişti. Ve Hz. Safiyye’ye de söyletmişti.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), senin yanına gelince “Ya Rasulallah!” demiştin.

“Ya Rasulallah, bal şerbeti ikram edeyim mi?”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm etti.

Anlamıştın, üzül müştün...

“Hayır!” dedi Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

“Hayır, benim buna ihtiyacım yok!”

...

Vefatın, Hicret’in kırk beşinci yılındaydı.

Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) gönülden bağlıydın.

O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurundayken varid olacak Hadis-i Şeriflere dikkat eder, ezberlerdin.

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) ötelere ötesi âleme göçüşünden sonra, zahidane yaşamaya devam etmiştin.

Hz. Aişe, senin için:

“Hafsa, tam babasının kızıdır.” demişti.

“Kuvvetli bir iradesi vardır ve özü sözü birdir.”

...

YOKSULLARIN ANASI

(Zeynep binti Huzeyme)

Zeynep, “İmanlı!”

Zeynep, “Güzel ahlâk sahibi!”

Zeynep, “İyi huylu!

Zeynep, “Yardımsever!

Zeynep, “Kapısından yoksul ve kimsesizlerin eksik olmadığı!”

Zeynep, “Ümmü’l-mesakin!”

Zeynep, “Yoksulların anası!”

Zeynep, “Müminlerin anası!

Zeynep, “Gül Sultan!

Zeynep, “Efendimin (sallallahu aleyhi ve sellem) eşi!”

Zeynep, “Cennet Sultanı!”

...

“Yoksulların anası!” derlerdi sana cömertliğin, el açıklığın, vefakârlığın ve yardımseverliğin için...

Yoksulların anası, Efendimin (sallallahu aleyhi ve sellem) canı, cananı, cennet yoldaşı...

Cahiliye dönemindeyken bile, cömerttin, yardımseverdin.

Kimsesizleri ezmez, onlara kol kanat gererdin.

Arabistan'ın en güçlü kabilelerinden olan Âmir ibni Sa'sa' kabilesine mensuptun.

Soyluydun, zeki ve iffetli...

Kocan Ubeyde bin Haris Bedir'de şehit olunca dul kalmıştın.

Yapayalnız kalmış, kimsesizlerin elinden tutan bir kimsesiz olmuşsun.

Kâinatın Sultanı, Kimsesizlerin Kimsesi, Âlemlerin ve Âdemlerin Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem),

Hicretin üçüncü yılında İslâm'ı anlatmak için her tarafa tebliğ erleri, irşat kahramanları gönderiyordu.

Amir İbni Sa'sa kabilesine de bir grup gönderdi.

Bir pusu kurulmuştu yürekleri yakan,

Bir pusu kurulmuştu canlar alan, cananları yakan,

Bir pusu kurulmuştu Sahabeleri Efendisinden (sallallahu aleyhi ve sellem) ayıran,

Ve araları bozulmuştu, Müslümanlarla, Âmir İbni Sa'sa' kabilesinin...

Aradan bir müddet geçtikten sonra İki Cihan Serveri Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu büyük ve güçlü kabile ile düşmanlığın devam etmesini istemedi.

Aradaki ilişkiyi düzeltmek gerekiyordu.

Bir fırsat bekliyordu...

Bir imkân...

Sen ya Zeynep binti Huzeyme, bu kabilenin soylularından dındın.

Sen Müslüman olmuştuñ ve İslâm'la şereflenmiştuñ.

Bedir'de kocanla beraber canla başla savaşmıştuñ.

Yaralıların yaralarını sarıyor, Sahabeye su taşıyordun...

Kocan Bedir'de şehit olmuştu;

Kocan Bedir'de Cennete uçmuştu...

Ama sen durmamıştuñ, savaşın sonuna kadar hizmetine devam etmiştuñ.

Sen fedakârdın,

Sen sadık...

Sen vefakârdın,

Sen sabırlı...

...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), senin sabrını ve fedakârlığını görmüştu.

Takdir etmiş, mutlu olmuştu.

Bedir Savaşı sonrasında dul kalınca üzölmüştu senin haline.

Yalnızdın ve garip...

Kimsesizdın ve üzgün...

Hem kabilenle de ilişkilerin düzeltilmesi gerekiyordu.

Kutlu olsun ey müminlerin anası,

Kutlu olsun sana...

Bir musibet gelmişti başına, dul kalmıştın ve kimsesiz,

Bir müjde geldi ardından,

Müminlerin anası oldun çok geçmeden...

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), seni nikâhına almıştı.

Sadece “Zeynep”, derlerken sana,

Şimdi, “Ana!” diyorlardı, “Efendimiz’in eşi, müminlerin anası!”

Müjde sana “Ey Ümmü'l-mesakin!” (Yoksulların anası...)

Müjde sana...

Çok kalmadın, çıktın yola ötelere ötesi âleme varmak için...

Efendimiz’le (sallallahu aleyhi ve sellem) evlendikten birkaç ay sonra göçmüştün bu dünyadan.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kıldırıldı namazını, hem duayla hem gözyaşıyla...

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) eşleri arasından önce, Cennet Sultanı Hz. Hatice vefat etmişti Efendimiz hayat-tayken, sonrasında ise sen...

Önden gitmiştiniz...

Sen, Zeynep binti Huzeyme!

Sen, “Ümmül-mesakin!”

Sen Zeynep binti Huzeyme!

Sen müminlerin anası, Efendimin (sallallahu aleyhi ve sellem)
göz nuru!

Sen Zeynep binti Huzeyme!

Sen yoksulların anası...

...

BEN KISKANÇ BİR KADINIM!

(Ümmü Seleme)

Asıl adın Hind,

Lakabın Ümmü Seleme,

İlk eşin Ebu Seleme bin Abdülesad.

Baban, Ebu Ümeyye Süheyl b. Muğire.

Annen Atike binti Amir...

İlk kocanla beraber Habeşistan'a gitmiştin.

Hicret etmiş, yoklukta varlığı bulmuştun.

Zeynep doğmuştu Habeşistan'da, Seleme, Ömer ve Dürre...

Halan oğlu Ebu Seleme bin Abdülesad ile evliydin. Ve beraber girmiştiniz en güzel din olan İslâmiyet'e...

İlk girenler arasındaydınız, ilk inananlar...

Mekke'de müşriklerin yaptıkları baskı dayanılmaz hale gelince Hicret kaçınılmaz olmuştu.

Mekke’de sıkıntı her geçen gün katlanarak büyüyordu.

Her geçen gün Mekkeliler, daha bir acımasız oluyorlardı. Müslümanlara yaşama hakkı tanımıyorlardı.

Cibril-i Emin geldi tüm haşyetiyle.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) tir tir titredi, buram buram terledi vahyin ağırlığıyla.

Yüce Allah buyuruyordu: *“Bu dünya hayatında ihsan şuuruyla hareket edenlere Allah da ihsanla muamele eder. Ve şüpheniz olmasın ki, Allah’ın yarattığı yeryüzü çok geniştir; bununla birlikte sabredip de dışını sıkınların mükâfatı, sayısız bir şekilde kendilerine verilecektir.”* (Zümer, 39/10)

Allah’ın yarattığı yeryüzü çok geniştir.

Mademki yeryüzü çok genişti, bu genişlikten istifade edilmesi gerekiyordu.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), “Keşke...” dedi...

“Keşke, Habeşistan’a gidebilseydiniz. Zira orası güvenli bir yerdir; hem orada bir Melik var ki, yanında kimseye zulmedilmez!”

Rasul-ü Kibriya (sallallahu aleyhi ve sellem) çözümün Habeşistan’a gitmekle mümkün olacağını söylüyordu.

Habeşistan’a Hicret edenler arasındaydınız.

Dördü kadın toplam on beş kişiydiniz.

Ve başınızda Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) damadı Hz. Osman vardı.

İlk Hicret’ti. Gizliydi ve meşakkatli.

Çekilen onca eziyet, çekilen onca çile Habeşistan’da

bitmiş görünüyordu.

Habeşistan'a vardığınızda komşuların en hayırlısı Necaşi'ye komşu olmuştunuz.

Ve dininizden yana güvendediniz...

Eziyet edilmeksizin ve hoşlanmadığınız şeyler işitmeksizin, Allah Telâ'ya ibadet ediyordunuz.

Artık ne Ebu Cehil'le Ebu Leheb'in tahakkümleri, ne Utbe ve Şeybe'nin hakaretleri, ne de Ukbe ile Ümeyye'nin sataşmaları vardı.

Namazlarınızı huzur içinde kılıyor, huşu ile Kur'ân okuma fırsatı buluyordunuz.

...

Ramazan ayının bir gününde Kâinat'ın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), Kâbe'ye gelmiş ibadet ediyordu.

Etrafına bir kalabalık birikmiş onu izliyordu.

Bir ara Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tüm hücreleriyle Kur'ân okumaya başladı.

Necm Suresi'ni okuyordu.

Oradaki müşrikler, ilk defa Kur'ân-ı Kerim'i bu kadar yakından ve net dinliyorlardı.

Kulaklarına gelen bu kelimeler, ilgilerini çekmiş ve pürdükat Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) dinliyorlardı.

Kendilerinden geçmişlerdi.

Gerçek niyetlerini unutmuş, Kur'ân'ın sihirli dünyasına kendilerini kaptırmışlardı.

Yürekleri okşayan o ilahi beyan adeta zihinlerdeki tüm

kiri pası atmış, onları bambaşka bir insan haline getirmişti.

Nihayet Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) surenin sonundaki secde ayetini okuyunca hemen secdeye gitti.

Orada bulunan herkes ne yaptığını bilmeden secdeye kapandılar.

Niçin yaptıklarını bilmiyorlardı,

Neden yaptıklarını bilmiyorlardı.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) etkisinde kalmışlardı.

Attılar kendilerini secdeye...

Sonra toparlandılar, "Ne yapıyoruz biz?" dediler.

"Aman kimseler görmesin!"

Hemen kalktılar ayağa ama iş işten geçmişti.

Uzaktan bu manzarayı seyredenler meselenin aslını bilmedikleri için Efendimiz'le birlikte secdeye gidenleri Müslüman oldu sandılar.

Ve yüz çevirdiler, kınadılar...

...

Mekke'den bir haber gelmişti gönüllere ferahlık veren.

"Kabul etti!" diyorlardı, "Mekke'deki müşrikler İslâm'ı,"

"Müslüman oldu Mekke, artık din serbest."

Sevinç çığlıkları atıldı, şükür namazları kılındı.

Rasulullah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) ayrı kalmanın artık bir anlamı kalmamıştı.

Hemen hazırlığa başladılar ve döndüler ata yurdu Mekke'ye...

Ama haber yanlıştı, ne Müslümanlığı kabul etmişlerdi,

ne de eziyetten vazgeçmişlerdi.

Sadece bir yanlış anlaşılmıydı.

Bir anlık secdeye kapanmayı...

Çile, işkence ve eziyet devam ediyordu Mekke'de.

Devam ediyordu sıkıntı, dert, tasa ve sabırla kazanılan paye...

...

Kocan Ebu Seleme ve çocuğunuz Seleme ile Medine'ye doğru yola çıkmıştınız.

Cibril-i Emin gelmiş ve Efendimiz'e hicret izninin verildiğini söylemişti.

Hicret sadece Allah rızası için yapılmalıydı ve siz Medine'ye ilk hicret edenlerdiniz.

Kureyş müşrikleri yokluğunuzun farkına varınca çok geçmeden yolda yakalamışlardı sizi ve önünüzü kesmişlerdi.

"Haydi, seni anladık!" diye bağırmışlardı Ebu Seleme'ye...

"Burayı terk edip gidiyorsun! Ancak hanımını ve çocuğunu götürmek de neyin nesi?"

Devenin yularını tuttular ve çekip aldılar.

Kucağında çocuğunla beraber aldılar seni Ebu Seleme'nin elinden. "Git!" dediler ona...

"Sen git!"

"Ama biz, Ümmü Seleme'yi ve çocuğunu vermeyiz!"

Ayırdılar bir aileyi, böldüler, parçaladılar.

Semadan sizi seyreden melekler ağlıyordu.

Sen feryat ettikçe yürekler sızlıyor, ama müşrikler durmuyordu.

Aldı geldiler seni hiç acımadan gözünde yaş, kucağında çocukla.

Tam bir yıl her gün gittin sizi ayırdıkları beldeye...

Tam bir yıl her gün gözyaşı döktün, ağıtlar yaktın.

Bir yıl sonra dayanamadılar çektiğin acıya, döktüğün gözyaşına.

“Serbestsin!” dediler...

“Git istediğin yere...”

Hiç vakit kaybetmeden bindin bir deveye ve düştün Medine yollarına.

Tehlikelerle dolu bir yolculuktan yaptığın. Çöldeydin, kucağında çocukla ve bir başına.

Bir müddet gittin, yolları sora sora.

Günler geceleri, geceler günleri kovaladı.

Te'im'e kadar gelmiştin ki, Osman İbn Talha çıktı karşına.

“Nereye gidiyorsun böyle bir başına ey Ümeyyeoğulları'nın kızı?” dedi şaşırarak.

“Medine'ye...” dedin cesurca, “Medine'ye kocamın yanına.”

Şaşırmıştı Osman İbn Talha, tehlikelerle dolu bu yolda bir kadın ve bir çocuğa.

“Yanında kimse olmadan mı geldin?” dedi, “Kadın ba-

şınla?”

“Evet!” dedin tevazuuyla...

“Vallahi de şu çocuk ve Allah'tan başka kimse olmadan geldim.”

H. Osman eğildi, devenin yularından tuttu:

“Bu...” dedi, “Benim boynuma borç oldu. Vallahi de artık gideceğin yere ulaştırmadan ben seni bırakmam.”

Seni, oğlunu ve Ebu Seleme'yi birleştirmek için çıktı yola...

Ne zaman mola vermek istesen, deveyi çöktürüyordu H. Osman ve çekiliyordu bir kenara.

Senin rahat hareket etmeni sağlıyordu ve hiç huzursuz olmamanı.

“İşte kocan!” dedi yolun sonunda.

“İşte kocan şu köyde bulunuyor. Allah'ın bereketiyle bundan sonrasını sen kendin de gidebilirsin.”

Ve yolunu döndürdü tekrar Te'im'e...

...

Bir defasında kocan Ebu Seleme'ye:

“Cennetlik bir kadının, Cennete girmesi mukadder olan kocası öldüğünde, bir başka kocaya varmazsa Allah o kadını, kocası ile birlikte Cennete koyar. Tıpkı bunun gibi cennetlik bir erkek de Cennetlik olması mukadder ailesi vefat ettiğinde, başka bir kadınla evlenmezse Allah Teala her ikisini de Cennette bir araya getirir.” diyordun.

Ebu Seleme, ne diyeceğini bilemeden sana bakıyordu. Sözlerine devam ettin:

“Ya Ebu Seleme! Gel seninle bir sözleşme yapalım. Hangimiz önce ölürse arkaya kalan evlenmesin!” dedin.

Kocan Ebu Seleme, bir müddet düşündü ve:

“Ya Ümmü Seleme!” dedi sana “Gözümün nuru!”

“Ya Ümmü Seleme, sen, benim sözümü dinler ve itaat eder misin?”

“Tabi!” dedin...

“Ne demek? Tabi itaat ederim! Sen benim kocamsın! Efendimsin!”

“O zaman,” dedi Ebu Seleme;

“O zaman, ben öldüğüm zaman sen evlen!”

Açtı ellerini Mevla’ya ve dua etmeye başladı.

“Ya Rabbim, benden sonra, Ümmü Seleme’ye benden hayırlı ve onu hor görmeyecek, darıltmayacak bir koca ih-san eyle.”

Ne diyeceğini şaşırmıştın.

Sadece baktın kocana, sadece baktın.

...

Uhud!

Kutlu Uhud!

Kutsal Uhud!

Can Uhud!

Canan Uhud!

Onlarca sahabeyi bağırına alan Uhud!

Efendimin (sallallahu aleyhi ve sellem) yüreğini dağlayan Uhud!

...

Ebu Seleme Uhud harbinde yaralanmıştı.

Ağırdı yarası, izi derin.

Önce iyileşir gibi olmuştu yara bir müddet kapanmıştı.

Sonra, isyan eden Beni Esed kabilesiyle savaşmak üzere yola çıkan orduya kumandan tayin edildi.

Kahramanca savaştı, yiğitçe vuruştı.

Sonra tekrar açıldı yara, acı verdi, ızdırıp verdi.

Günler ilerledi, rahatsızlık arttı.

Kocanın iyileşmesi için elinden geleni yapıyordun.

Hem dua ediyor, hem tedavi yollarında çareler arıyordun.

Fakat ne verilen ilaçlar bir çare oluyordu, ne de içilen şerbetler.

Şifa ilaçta değil, Yüceler Yücesi Mevla'nın dilemesindeydi.

Artık fani dünyadan baki âleme göçme vakti gelmişti.

Ebu Seleme'nin son nefesinde Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi yanına;

Ona müjde verdi ötelere ötesi âlemle ilgili,

Ona müjde verdi Cennet ve köşkleriyle ilgili...

Ve gözlerini kapattı o mübarek elleriyle...

Sonra etrafındakilere döndü: "*Hakikat, ruh kabzolununca göz, onun peşinden bakakalır.*"

O sırada yas tutan kadınlara: "*Siz, kendinize hayırdan başka dua etmeyiniz. Çünkü melekler, (ölünün yanında*

hazır olduklarından) söylediklerinize (dualarınıza) âmin derler.” buyurdu.

Daha sonra ellerini kaldırdı: “Ya Rabbi!” dedi duya duya...

“Ya Rabbi! Ebu Seleme’yi yarlığa, hidayete ermiş kullar arasında derecesini yücelt. Geride kalanlar arasından ona iyi bir halef ihsan et. Bize ve ona mağfiret kıl. Ona, kabri içinde genişlik ver ve orada nurlandır.”

...

Ebu Seleme bir gün senin yanına gelmiş ve; ” Rasulullah’tan (sallallahu aleyhi ve sellem) öyle bir söz duydum ki;” demişti...

“Buna denk düşecek, bunun kadar kıymetlisini işitmedim...”

Şöyle buyurmuştu Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem): “İnsan başına gelen bir musibet anında Allah’ı hatırlar ve ‘Ey Rabbim! Bu imtihanın senin nezdinden geldiğini düşünüyorum. Ey Allah’ım! Biz sana aidiz ve sana döneceğiz. Ey Rabbim! Bu musibetten ötürü beni hayır sahibi yap ve kaybettiğimden daha hayırlısını nasip et.’ diye dua ederse, elbette Yüce Allah onun dileğini gerçekleştirir.”

Şimdi kocan şehit olmuştu.

Şimdi çocuklarınla beraber bu dünyada yapayalnız kalmıştın.

Bir an kendi kendine şöyle düşünmüştün:

“Ebu Seleme’nin başına musibet gelmişti işte. Ben de ‘Allah’ım bu imtihan senden geldi elbet’ dedim. Ama;

‘Allah’ım, bana ondan daha hayırlı bir nimet gönder.’ diyemedim. Zaten Ebu Seleme’den daha iyi, daha hayırlı kim olabilirdi ki?”

Oysaki belki de o an düşünememiştin.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Ebu Seleme’den ve kâinat yaratıldı yaratılalı gelen herkesten daha hayırlı değil miydi?

Ama sen o an düşünememiştin.

Nerden bilebilirdin ki böyle bir şeref ve bereket sana gelecek.

Nereden bilebilirdin ki?

...

Kocan öldüğünde yaşın kemale ermişti.

Yalnızdın ve çaresiz.

Kocanın hatıralarıyla oyalanıyor, yetim kalan çocuklarınla meşgul oluyordun.

İddet müddetin bittikten sonra önce Hz. Ebu Bekir geldi.

Dost geldi, Sıddık geldi.

Sana dünürcü gönderdi, hiç düşünmedin, “Hayır!” dedin...

Sonra Hz. Ömer geldi.

Adalet timsali, kahraman Hz. Ömer geldi.

Tunç iradeli, çelik sineli Hz. Ömer geldi.

Ona da “Hayır!” dedin.

Yalnızdın ve garip.

Yetimlerinle beraber sahipsizdin.

Bir müddet sonra Merhamet Sultanı, Nebiler Serveri, Kâinatın Gülü (sallallahu aleyhi ve sellem) haber gönderdi elçiyle.

O gelen şahsa, “Hoş geldin!” dedin...

“Hoş geldin! Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) ve elçisine merhabalar olsun. Şu ciheti Resul ü Ekrem’e haber ver: ‘Ben çok kıskanç bir kadını, benim çocuklarım var ve benim arka çıkanım yok ki beni evlendiren biri olsun.’” dedin ve özür diledin. “Bağışlasın beni!”

Sonunda Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) senin yanına gelmişti.

Hoş gelmiş, safalar getirmişti.

Aranıza bir perde çekmiştin.

Perdenin arkasından Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), seninle evlenmek isteğini tekrarlamıştı.

“Ey Allah’ın Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin...

“Hoş geldin, safalar getirdin. Benim için sizde rağbet etmeyecek hiçbir şey mevcut değildir. Ancak ben çok kıskanç bir kadını. Bu sebeple, benden hoşlanmayacağınız bir hareketle karşılaşsınız da bu yüzden Allah’ın azabına uğrarım diye korkuyorum. Sonra ben çocukluyum ve yaşlıyım...”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm buyurdular.

O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) evlilikleri hep İlâhi emirle olmuştu zaten.

Hiç biri sıradan değil, hiç biri nefsi değildi.

Allah emretmişti, O (sallallahu aleyhi ve sellem) yerine getir-

mişti.

“Evvela kıskançlığına gelince...” dedi.

“Ben Allah’a dua ettim. Bunu senden giderecek. Çocuklarına gelince, Allah size yardımcıdır, size kâfidir. Senin bir arka çıkanın olmadığını, seni evlendirecek bir veli bulunmadığını söylüyorsun. Senin dostlarından ve akrabalarından hiç biri -burada olsun veya olmasın- benimle evlenmene soğuk bakmaz.”

Ne mutlu sana birkaç dakika önce dul bir kadinken şimdi müminlerin annesi olacaktın.

Ne mutlu sana Kâinat Sultanının (sallallahu aleyhi ve sellem) yâri, yârani olacaktın...

Yanınızda bulunan oğlun Ömer’e döndün hemen.

“Ya Ömer!” dedin heyecanla...

“Ya Ömer kalk. Beni Resul-i Ekrem’e nikâhla...”

...

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gece senin evindeydi.

Gece yarısı uykudan kalkıp evin karanlık bir köşesinde dua ve ağlamakla (Allah’a yalvarıp yakarmakla) meşgul oldu.

O’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında görmeyince kalkıp onu aramaya koyuldun.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) evin karanlık bir köşesinde durup ellerini göğse kaldırmış, ağlayarak Rabbine dua ediyordu:

“Allah’ım!” diyordu...

“Allah’ım! Bağışladığın nimetleri benden esirgeme. Beni, düşmanların bana gülme vesilesi kılma, kıskançları bana musallat etme.

Allah’ım! Beni kurtardığın kötülük ve çirkinliklere geri çevirme.

Allah’ım! Beni hiçbir zaman ve hiçbir an kendi başıma bırakma; kendin beni her şerden ve her afetten (beladan) koru.”

Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bu durumunu görünce ağlayarak kendi yerine döndün.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) senin ağlama sesini duyunca, geldi yanına ağlama sebebini sordu.

Hem ağlıyor hem konuşuyordun:

“Ya Rasullah!” diyordun,

“Sizin ağlamanız beni ağlattı. Siz neden ağlıyorsunuz? Siz Allah katında olan onca büyük makam ve yakınlığına rağmen Allah’tan böyle korkuyorsunuz, Allah’tan bir an bile sizi kendi başınıza bırakmamasını istiyorsunuz, o halde vay bizim halimize!”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) senin sözüne karşılık şöyle buyurdular:

“Nasıl korkmayayım, nasıl ağlamayayım, nasıl kendi akıbetimden korkmayayım, nasıl kendi makam ve mevkiime güveneyim!”

Oysaki Allah (celle celâluhû), Hz. Yunus’u bir an kendi haline bıraktı ve onun başına gelmemesi gereken şey geldi!”

...

Rasulullah'la (sallallahu aleyhi ve sellem) beraber oturuyordun.

Dinliyor, öğreniyor, ibadet ediyor, dua ediyordun.

Yazman yoktu ama iyi okuyordun. Kadın Sahabeler arasında fıkı iyi biliyordun.

Bir gün yine böyle otururken biri geldi.

Dihyet'ül-Kelbi'ye çok benziyordu.

Efendimiz'le (sallallahu aleyhi ve sellem) konuştuktan sonra gitti.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sana döndü.

“Bu gelen kimdi?” dedi.

“Dihye'dir.” dedin hiç düşünmeden. “Dihye'dir Ya Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem)!”

Gelenin Cebrail (aleyhisselâm) olduğunu sonradan öğrenecektin.

...

GÖKLERDE KIYILAN NİKÂH

(Zeynep binti Cahş)

Annen, Efendiler Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) halasıydı.

Annen Ahmed-i Mahmud-u Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) canıydı, cananıydı.

Annen Ümeyye Binti Abdü'l-Muttalib'ti.

Sen Müslümanlığı en önce seçenlerin arasına girmiştin.

Asıl ismin Berre, Künyen Ümmül Hakem idi.

Varlıkıydın, soyluydun, zekiydin...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), “Zeynep” dedi sana ve Zeynep dendi bundan sonra.

Zeynep, ‘babasının süsü’ demekti. Zeynep ‘göz nuru’... Zeynep ‘gül’...

Cömerttin, yumuşak huylu ve ibadete düşkün.

Fakirlerin anası diyeceklerdi sana, gariplerin anası.

Nikâhı göklerde kıyılan bahtiyar...

...

Medine'ye hicret edenler arasındaydın ve bekârdın.

Rasul-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem), Zeyd Bin Harise'yi azad etmişti ama o ayrılmamıştı Sultanının (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından, hizmetinden.

Evladı gibi seviyordu Rasulullah, Zeyd'i, o da O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) canından çok...

“Başım sana feda olsun ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem),” diyordu her fırsatta,

“Anam babam sana feda olsun!”

“Canım sana kurban olsun ya Rasulallah...”

...

Hz. Zeyd b. Harise, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldi bir gün.

Sessiz ve düşünceli.

Sana talip olmuştu. “Alır mısın bana Ya Rasulullah!” dedi...

“Onun sana geleceğini sanmıyorum, sen bu arzundan vazgeç!” dedi Kâinat Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Kor, yüreğine düşmüştü Zeyd'in, utandı, sıkıldı.

Ama vazgeçmek istemedi arzusundan.

“Efendim!” dedi...

“Ey Allah'ın Rasulü! Ona siz söyler ve; “Zeyd, bana insanların üstünüdür.” dersiniz muvafakat eder kanaatindeyim!” dedi ısrarla.

Önce Hz. Ali'yi gönderdi Rasul-ü Ekrem, bir ağız yoklamasında bulundu.

Senin ve kardeşin Abdullah İbni Cahş'ın çok taraftar olmadığını görünce kendisi geldi.

Cahiliye devrinin yanlış adetlerinden biri daha yıkılacaktı bu evlilikle,

Kölelerin aşağılanması ortadan kaldırılacak, İslâmiyet'in insanları eşit saydığı görülecekti.

“Ey Allah'ın Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin hiç edebini bozmadan.

“Ey Allah'ın Rasulü! Ben nefsim kalsam onu kabul etmem. Ben senin halanın kızıyım. Ben Kureyşliyim! Bu teklife ancak sizin emrinize karşı gelmemek için razı olurum.”

...

Evliliğinizin üzerinden henüz uzun zaman geçmemişti.

Mutlu olamıyordunuz, huzurlu asla!

Senin gönlündeki gizli isteksizlik zaman zaman açığa çıkıyordu.

Henüz evliliğinizin birinci yılıydı.

Hız. Zeyd, Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi;

“Ya Rasulullah!” dedi...

Üzgündü ve boynu bükük...

Nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

Tüm cesaretini topladı: “Ya Rasulullah!” dedi...

“Ben ailemden ayrılmak istiyorum.”

Merhamet Sultanı: “Zevcen tut!” dedi... “Boşama!”

Tekrar geldi Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına ve müsaade istedi.

Üzüldü Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), üzüldü...
Kendisi arzu etmişti bu evliliği ve kendisi gidip istemişti.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), yaratılmışlar içinde merhametli-
lerin en merhametlisiydi,

O (s.a.s.), varlığın yaratılış gayesi,

O (s.a.s.), aşk ehlinin sultanı,

O (s.a.s.), acıkmış gönüllerin sofrası,

O (s.a.s.), ruhlarımızın enisi,

O (s.a.s.), kâinata gönderilmiş en kutlu armağan,

O (s.a.s.), nebiler sultanı,

O (s.a.s.), sultanların şahı,

O (s.a.s.), yaratılmış bütün güzelliklerin biricik merkezi,

O (s.a.s.), sevda mevsimlerinin en güzel iklimi,

O (s.a.s.), peygamberlik şiirinin son kafiyesi,

O (s.a.s.), Ruh-u Seyyidi'l-Enam,

O (s.a.s.), Ahmed-i Mahmud-u Muhammed Mustafa'ydı...

O (s.a.s.), üzülmüştü...

...

İddet müddetin dolmuştu.

Yalnızdın ve kederli.

Sen de üzülmüştün başına gelen bu hadiselerden do-
layı.

Dua ediyor, kullukta bulunuyordun Yüceler Yücesi

Rabbi'ne...

Rasul-ü Ekrem Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) seninle evlenmeyi düşünüyor ama münafıkların dedikodularından çekiniyordu.

Bir gün Hz. Aişe ile oturmuş sohbet ediyordu.

Bu esnada birden durdu,

Kâinat durdu...

Nefes alamaz oldu cümle âlem.

Cebrail gelmişti tüm haşyetiyle...

Cebrail gelmişti gökler ötesi âlemden...

Cebrail gelmişti, müjde getirmişti sana.

Kutlu olsun ey müminlerin annesi.

Kutlu olsun ey gariplerin sığınağı,

Kutlu olsun ey adına vahiy inen sultan,

Kutlu olsun ey nikâhı göklerde kıyılan Cennet Sultanı...

Cebrail gelmişti, Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) müjde getirmişti:

“Hani sen Allah’ın kendisine nimet verdiği, senin de (azat etmek suretiyle) iyilikte bulunduğun kimseye, “Eşini nikâhında tut (onu boşama) ve Allah’tan sakın” diyordun. İçinde, Allah’ın ortaya çıkaracağı bir şeyi gizliyor ve insanlardan çekiniyordun. Oysa kendisinden çekinmene Allah daha lâyıktı. Zeyd, eşinden yana isteğini yerine getirince (eşini boşayınca), onu seninle evlendirdik ki, eşlerinden yana isteklerini yerine getirdiklerinde (onları boşadıklarında), evlatlıklarının eşleriyle evlenmeleri konusunda mü’minlere bir zorluk olmasın. Allah’ın emri mutlaka yerine getirilmiş-

tir.” (Ahzab, 33/37)

Ve devamında ilâhi emrin;

“*Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Fakat o, Allah'ın Resûlü ve nebîlerin sonuncusudur. Allah, her şeyi hakkıyla bilendir.*” (Ahzab,33/40)

Fermanı buyruluyordu...

Vahiy hali sona erince Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Zeynep'e gidip kim müjde verir?” dedi...

“Allah'ın, onu bana gökte nikâhladığını, Zeynep'e kim gidip müjdeler?”

Hz. Aişe validemiz bu ayetleri Efendimiz'den (sallallahu aleyhi ve sellem) duyduğu zaman:

“İşlerin en büyüğü ve en faziletlisi Zeynep'e nasip oldu ve Allah onu gökte Rasulü'ne nikâhladı. Zeynep, bize karşı bununla iftiharında bulunacaktır” dedi...

Müjde ey müminlerin annesi!

Müjde!

Kutlu olsun!

Müjde ey müminlerin annesi!

Mutlu olasın!

Haberi alınca çok sevinmiştin.

Haberi alınca şükür secdesine kapandın ve iki ay oruç tutmayı adadın kendine.

Kutlu olsun ey müminlerin annesi!

Kutlu olsun!

...

Hicretin beşinci senesiydi,

Bir düğün ziyafeti verildi diğerlerine benzemeyen.

Bir düğün ziyafeti verildi, her haliyle bambaşka olan.

Enes İbni Mâlik'in (radıyallahu anh) annesi Ümmü Süleym (r.anhâ) o gün Medine hurmasını yağ ile karıştırarak özel bir yemek yapmıştı.

Bir kaba koymuş ve Enes'le göndermişti Sultanlar Sultanına...

Yemeğin ismi "Hays"tı, iki kişiye zor yeterdi.

Ama her şey Allah'ın dilemesine bağlıydı.

Her şey O'ndandı (celle celâluhû).

Her şey O'nundu (celle celâluhû).

O (celle celâluhû) dilerse bir kap yemek bir orduya yeterdi.

O (celle celâluhû) dilerse bir kap yemek kâinata yeterdi.

...

Nebiler Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), Enes'e seslendi;

"Ebû Bekir, Ömer, Osman ve Ali'yi çağır..."

Enes, hayretler içinde gitti, çağırdı.

Tekrar seslendi Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem);

"Mescitte kim varsa, yolda kimi görürsen davet et!"

Enes, büsbütün şaşırılmıştı. Hayretler içerisindeydi.

"Kime yeter ki bu kadcılık yemek?" diye düşündü kendi kendine.

Ama Rasulullah'ın bildiği bir şey vardır muhakkak, di-

yerek çıktı dışarı.

Mescittekileri davet etti, gördüklerini davet etti.

“Davet etmediğin kimse kaldı mı?” dedi Merhamet Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

“Hayır!” dedi Enes, “Hayır! Kimse kalmadı. Tüm Müslümanları çağırdım Ya Rasulullah!”

Efendimiz'in evi dolup taşmaktaydı.

Rasul-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) etrafındakilerin meraklı bakışları arasında yemek kabını ortaya koydu.

Açtı ellerini Yüce Mevla'ya ve bereketlenmesi için dua etti.

Sonra Enes'e döndü ve:

“Onar onar otursunlar sofraya!” buyurdu...

“Onar onar otursunlar ve herkes önünden yesin.”

Bir mucize daha gerçekleşiyordu. Çağrılan herkes doyuya yemek yiyordu.

Zaten nikâhın kendisi mucizeydi.

Göklerde kıyılmıştı bu nikâh, yerde ilan edilmişti...

Misafirler yedikçe kaptaki yemek çoğalıyordu. Adeta alttan kaynıyordu.

Enes'in getirdiği yemek aynen ortadaydı.

Rasul-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem), Enes'e döndü ve;

“Yâ Enes! Tabağı kaldır.” buyurdu...

Enes yerinden fırladı ve tabağı olduğu yerden kaldırdı.

Yemeğin bitiminde koşar adımlarla evine döndü.

Gördüklerini hayretler içinde anlattı annesine bir bir...

“Hayret etme!” dedi Mümine anne... “Hayret etme! Cenâb-ı Hak o yemekten bütün Medinelilerin yemesini dilemiş olsaydı, hepsi de yer ve doyardı.”

Davetlilerin bir bölümü yemekten sonra kalkıp gitmişti. Üç kişi vardı ki onlar kalkmakta gecikmişlerdi.

Oyalanmışlar ve birbirleriyle Efendiler Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) evinde sohbet ediyorlardı.

İki Cihan Güneşi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onların kalkıp gitmesi için odaya girip çıkıyordu.

Fakat onlar bu hareketten anlamıyorlardı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), annelerimizin odalarını ayrı ayrı dolaştı geldi, yine onlar konuşuyordu.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) üzülmüştü,

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sıkılmış...

Cebrail geldi bembeyaz kanatlarıyla,

Cebrail geldi Yüce Mevla'nın emriyle...

Ferman Yüceler Yücesi Mevla'dandı,

“Ey İman edenler!” diyordu ayeti kerime;

“Ey iman edenler! Siz, bir yemeğe çağırılmadıkça, zamanını gözetmeksizin, Peygamber'in evlerine girmeyin. Ancak davet edildiğiniz vakit girin. Yemeği yediğinizde hemen dağılın, sohbeta dalmayın. Çünkü bu hareketiniz Peygamber'i üzmemekte, fakat o (size bunu söylemekten) utanmaktadır. Ama Allah, hakkı söylemekten çekinmez. Peygamber'in hanımlarından bir şey istediğiniz zaman perde arkasından isteyin. Bu, hem sizin kalpleriniz, hem de onların kalpleri için daha temiz bir davranıştır. Sizin

Allah'ın Resulünü üzmeniz ve kendisinden sonra onun hanımlarını nikâhlamanız asla caiz olamaz. Çünkü bu, Allah katında büyük (bir günah)tır." (Ahzab, 33/53)

Emir göklerden gelmişti.

Emir Yüceler Yücesi Allah'tan...

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) pak eşleri olan sizler o günden sonra perde arkasına çekildiniz ve örtüldünüz.

İffet timsali, nezih bir hayat sürdünüz.

Vefakârdınız, Hakkı teslim ederdiniz.

Dürüstlükten ayrılmazdınız, cömertlikte ise eşiniz bulunmaz.

...

Hani münafıklar iftira atmışlardı da Aişe validemize, hem Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hem de Aişe validemiz çok üzülmüştü.

İki Cihan Güneşi (sallallahu aleyhi ve sellem), bu konuda en yakın arkadaşları, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali'nin fikirlerini almıştı da ardından seni çağırmış ve sana da fikrini sormuştu. Sen de tüm insanlığa ders olacak şu cümleleri söylemiştin:

- "Ya Rasulallah! Ben işitmediğimi işittim demekten, görmediğimi gördüm demekten kendimi korurum. Onun hakkında vallahi hayırdan başka bir şey bilmiyorum."

Verdiğin bu cevap, hem Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem), hem de Aişe validemizi çok sevindirmişti.

Cömerttin. Dünya malına önem vermezdin.

Geçimini kendi el emeğinle sağladın.

Dikiş yapardın, el işi yapardın.

Elde ettiğin kazancı ise hep fakir fukaraya dağıtırdın.

“Dünya malı fitnedir!” derdin hep,

Kanaat ve cömertlik en güzel hazine.

Fakiri ve yoksulu sevindirmek kazanmaktı iki cihan saadetini birden.

Vermek, infak etmek, dağıtmak,

Zevkler içinde en güzel olanıydı.

Arkadaşların tarafından hep övüldün.

Hatta bir ara Hz. Aişe validemiz senin için:

“Zeynep hariç, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) zevcelerinden hiç biri benimle yarışamazdı. Din konusunda Zeynep’ten daha hayırlı bir kadın görmedim. Allah’a karşı takvalıydı. Akrabalarından başını kesmez, doğru konuşur, çok sadaka verirdi.” demişti.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) de senin bu meziyetini beğenirdi.

Hz. Ömer’e bir gün Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem):

“Zeynep b. Cahş, evvahe bir kadındır!” demişti.

Hz. Ömer, meraklanmıştı:

“Ya Rasulullah!” dedi...

“Ya Rasulullah, evvahe nedir?”

Efendimiz cevap verdi:

“Allah’a karşı çok hürmetkâr insan demektir. Böyle biri daima Allah’a yalvarır, ondan yardım ister. Rab Teala şöyle buyuruyor: *‘Muhakkak İbrahim yumuşak huylu, içli ve*

Allah'a yönelip yalvaran (evvah)dır."

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) diğer pak zevceleriyle beraber oturuyordunuz.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Sizden, benim yanıma ilk gelecek olan, eli uzun olandır." buyurdu.

Hiç vakit kaybetmediniz, hiç durmadınız.

Hemen koşunuz ve ölçtünüz kollarınızı bir bir.

Kimin kolu daha uzunsa o, Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) çabuk kavuşacak.

Sevde binti Zem'a'nın kolu en uzundu.

İçlerinde elleri en kısa olan ise sendin.

Ama devam etmiştin ölünceye kadar fakire fukaraya yardım etmeye.

Cömertliği hiç bırakmadın bir kenara.

Yardıma ise asla almadın.

"Kol uzunluğu cömertlikten kinaye" dediniz sonra.

Kol uzunluğu el açıklığı...

Kol uzunluğu cömertlik...

Sen hep en ilerdeydin bu konuda.

Ve yine sen en önde gittin ötelere ötesi âlemde Sultanlar Sultani'yle (sallallahu aleyhi ve sellem) buluşmaya...

...

İKİ BİLEZİK VE BİR YÜZÜK

(Ümmü Habibe)

On sekizi kadın toplam yüz bir kişi,
Bir gece yarısı düşmüştünüz yola.

Hz. Osman, Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem); “Ya Rasulallah!” diyordu ağlayan gözlerle...

“Ya Rasulallah! İlkinde biz gittik ve şimdi ikincisinde yeniden Necaşi'ye gideceğiz! Keşke siz de bizimle beraber olsanız!”

“Sizler, hem Allah'a, hem de bana hicret etmiş oluyorsunuz; dolayısıyla size iki hicret sevabı var!” dedi Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

“Bu bize yeter Ya Rasulallah!”, “Bu bize yeter!”

Uzun ve meşakkatli bir yolculuk sonrasında varmıştınız Necaşi'nin ülkesine.

Baban Kureyş kabilesinin lideri Ebu Süfyan'dı.

Annen, Safiyye binti'l-As yani lakabı diğer Hind...

Hz. Muaviye küçük kardeşindi,

Ubeydullah b. Cahş ise ilk kocan.

İslâmiyet'in ilk yıllarında Müslüman olmuştunuz.

Ve işkencelere, eziyetlere duçar kalmıştınız.

Baban Ebu Süfyan ve annen Hind çok uğraşmışlardı seni dininden döndürmek için ama boşunaydı.

Bir gece yarısı on sekizi kadın yüz bir kişi çıkmıştınız yola Mekke'den, Habeşistan'a doğru...

Müşrikler fark edince durumu Necaşi'yi ikna etmek ve sizi geri getirmek için seçtiler aralarından sözü ve bedeni kuvvetli iki kişiyi.

Tembih üstüne tembihte bulundular seçtikleri Amr İbnü'l-As ve Abdullah İbn Ebi Rebia'ya...

Başta Necaşi'ye ve etrafındakilere bin bir çeşit özel hediye hazırladılar etkili olmak için.

Her şeyi yapacaklardı sizi ve diğer gidenleri getirmek için.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) önce davranmış, bir mektup göndermişti Amr İbn Ümeyye ile Necaşi'ye...

"Bismillahirrahmanirrahim!" diye başlıyordu mektup.

"Allah'ın Rasulü Muhammed'den, Necaşiyi'l-Esham'a..."

Ben, Melik, Kuddüs, Mü'min ve Müheymin olan Allah'a hamd ederim. Ben şahadet ederim ki Meryem oğlu İsa, Allah'ın Betül, Tayyibe ve İffetli Meryem'e ilka ettiği bir ruh ve kelimesidir. O (celle celâluhû), Âdem'i kendi yed-i kud-

reti ve nefha-i sübhaniyesi ile yarattığı gibi, Meryem'in hamile olduğu İsa'yı da kendi ruh ve nefhasından yaratmıştır.

Ve ben seni, yekta ve eşi benzeri olmayan Allah'a ve O'nun dostluğuna; bana tabi olup, Hak tarafından getirdiklerimle bana iman etmeye davet ediyorum. Çünkü ben Allah'ın Rasulüyüm!

Ben sana, amcaoğlum olan Cafer İbn Ebi Talib ve onunla birlikte Müslümanlardan bir grup gönderdim. Yanına geldiklerinde onlara, misafirperverliğini gösterip ülkende kalma imkânı ver. Ve onlara zorluk çıkarma.

Şüphe yok ki ben, seni ve ordunu Allah'a davet ediyorum. Ben, bana düşen tebliğ vazifemi yerine getirip nasihati yaptım; sizler de bunu benden kabul edin.

Selam, hidayet yolunu tercih edip ona tabi olanların üzerine olsun.”

Necaşi mektubu okuyunca gözleri doldu.

Ülkesine gelen Müslümanlara sahip çıktığı gibi, Efendiler Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) tabi olduğunu bildiren bir mektup yazdı.

“Allah'ın selam, bereket ve rahmeti senin üzerine olsun ey Allah'ın Nebisi! O ki, O'ndan başka ilah yoktur ve beni de O, İslâm'la hidayete erdirmiştir...” diyordu mektubunun bir bölümünde.

Sahip çıkıyordu Kâinat Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) gönderdiği emanetlere...

Ne gelen elçilere, ne gönderilen hediyelere itibar etmemişti.

Çok şey söylemişlerdi, çok iftira atmışlardı...

Yaklaşımaları sinsice, talepleri masumcaydı.

Her yolu denediler, her sözü söylediler.

Cafer İbn Ebi Talib ve arkadaşları çıktı Necaşi'nin huzuruna.

Bildiklerini söylediler bir bir ve Rasulullah'ın neler olup biteceğini görüp de onlara önceden söylediklerini söylediler...

Ne bir kelime eksik ne bir kelime fazla...

Necaşi ağlıyordu, Necaşi mutlu...

Getirdikleri hediyelerle birlikte geri gönderdi Mekke'den gelen müşrikleri...

Cafer İbn Ebi Talib ve arkadaşlarına: "Allah'a yemin olsun ki!" dedi Necaşi;

Allah'a yemin olsun ki sizler, aleyhinizde tuzak kurup da size kötü muamele edenlerin şerrinden emin olarak ülkemizde kalın. Size yan bakan karşısında beni bulacaktır. Yemin olsun ki, sizden birisinin başı ağrıyacaksa, dağlar dolusu altına bile malik olsam onu istemem."

...

Habeşistan sizin için rahat hareket edeceğiniz, namazlarınızı kılıp ibadet edebileceğiniz bir yer olmuştu.

Berber geldiğiniz ailelerin çocukları olmuştu bir bir.

Burada doğan çocukların hemen hepsi erkekti.

Kız çocuğu müjdesi, Ubeydullah İbn Cahş ile senden geldi.

Bir kızınız olmuştu burada ve adını Habibe koymuştunuz.

Ve sana ey Ramle Binti Ebi Süfyan, kızının ismiyle seslenmişlerdi; bundan sonra Ümmü Habibe, diyeceklerdi.

Ümmü Habibe, Allah'ın sevgili kulu...

Ümmü Habibe, Cennet Sultanı...

...

Habeşistan'da huzurlu ve mutlu yaşıyordunuz.

İbadetlerinizi rahatça yerine getiriyor, Allah'a kulluğun lezzetini tadıyordunuz.

Bir gece bir rüya gördün.

Heyecanla uyandın, kan ter içindeydin.

“Hayırdır İnşallah!” diyerek bekledin.

“Bu rüya da ne ola ki?”

Rüyada kocan Ubeydullah bin Cahş'ın sureti değişmiş, gayet çirkinleşmiş ve kapkara olmuştu.

Kendi kendine düşünüyordun, “Bu rüya da neyin nesi?” diye.

Gerçi son günlerde kocan Ubeydullah'ın hal ve hareketlerinde değişme vardı ama neye yoracağını bilemiyordun.

Sabah olunca hiç ummadığın, beklemediğin bir şeyle karşılaştın.

Ubeydullah yanına geldi.

“Ben” dedi, “Ben Hristiyanlığı daha hayırlı gördüm ve Hristiyan oldum!”

Şaşırmıştın, adeta donup kalmıştın.

Kocanla beraber, eziyetler çekmiş, işkencelere maruz kalmıştınız.

Dininizi yaşamak için ana-baba yurdunuz Mekke'yi terk etmiştiniz.

Yollara düşmüş, sıkıntılar çekmiştiniz.

Şimdi ise tam dininizi yaşayacağınız anda karşına çıkmış, “din değiştirdim” diyordu.

Şaşırmıştın.

“Hayır!” dedin ve gördüğün rüyayı da anlatarak onu tekrar İslâm'a davet ettin.

Dinlemedi,

Dinlemediği gibi, seni de Hristiyan olmaya davet etti.

“Hayır” dedin. “Hayır! Ölürüm de dinimden vazgeçmem!”

Kocan vazgeçmişti. Papazların telkinlerine kanmış, din değiştirmişti.

Bu dünyanın nimetleri nefesine hoş gelmişti.

Beş dakikalık kısa zevkler, ebedi saadetine engel olmuştu.

Boşandınız, uzak durdunuz birbirinizden.

Senin perişan olacağını, sıkıntı çekeceğini ve kendisine döneceğini düşünüyordu.

Oysaki sen, “Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’in dinini ve sevgisini tüm dünyayı versen değişmem!” diyordun.

Sen Ümmü Habibe!

Sen sabrınla ve itaatinle Cennet sultanlığına doğru yol alırken,

Kocan sersefil bir şekilde içki âlemlerinde geziyordu.

Sen, Gönüller Sultanı'na (sallallahu aleyhi ve sellem) gün be gün yaklaşırken o, sefil bir şekilde can veriyordu.

...

Yapayalnız kalmıştın gurbet ellerde.

Habeşistan gurbet, sen dul bir kadındın.

Kucağında yavrun Habibe vardı.

Yapayalnızdın gurbet ellerde.

Mekke'nin en soylu ailesine mensuptun.

Evlenemezdin kolay kolay herkesle.

Korunmaya muhtaçtın. Ne annenin ne babanın yanına dönebilirdin.

Zira en büyük düşmanıydı onlar o gün Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem).

...

Kâinatın Gülü, Merhamet Sultanı, Şefkat Kahramanı Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), haber almıştı senin durumunu.

Haber almıştı din uğruna çektiğin sıkıntıları.

Haber almıştı yaptığın fedakârlıkları,

Haber almıştı da ta yürekten üzölmüştü.

Mübarek gözleri yaşlarla dolmuştu.

Habeşistan Kralı Necaşi'ye bir mektup yazdı:

Amr Bin Ümeyye elçi olarak mektubu götürecekti.

Amr bin Ümeyye kanatlandı, Amr bin Ümeyye adeta uçtu ve Habeşistan'a tez elden vardı.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) mektubunu ulaştırdı Necaşi'ye bin bir hürmetle.

“*Vekilim olarak Ümmü Habibe'yi nikâhı ile bana al!*” diyordu mektupta Merhamet Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Necaşi, cariyesini çağırdı ve sana haber göndererek:

“Ben, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) emri üzerine sizi Hz. Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) nikâhlamaya vazifelendirilmiş bulunuyorum. Sizi temsil etmek üzere bir vekil tayin edin.” dedi.

Kutlu olsun Ey Ümmü Habibe!

Kutlu olsun Ey Müminlerin annesi,

Kutlu olsun Ey Cennet Sultanı...

Kutlu olsun...

Haberi alır almaz sevincinden ağlamıştın.

Kolundaki iki bileziği ve parmağındaki bir yüzüğü haber getiren cariyeye vermiştin.

...

Elli beş yaşındaydın...

Mutluluk çağındaydın.

Elli beş yaşındaydın,

Duldun, yalnızdın.

Elli beş yaşındaydın,

Büyük bir koruyucu yanındaydın.

...

Necaşi, şahitlerin huzurunda Rasul-ü Ekerem'in gönderdiği 400 dirhem mehir karşılığında nikâh aktinini yerine getirdi...

“Nikâhtan sonra yemek ikramı Peygamber sünnetidir.” dedi ve orada bulunan herkese yemek ikram etti.

Arabistan'a iki gemi ve orada bulunan Müslümanların bir kısmıyla beraber göndermişti seni Necaşi...

Baban Ebu Süfyan bu nikâhı duyunca hayretini gizleyememiş;

“O, başkumandandır!” demişti Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) için, “Tüm insanların başkanı olan bu adamın kolunu kim bükebilir?”

...

Baban Ebu Süfyan bir gün Medine'ye gelmişti.

Seni de ziyaret etmiş, dinden caydırmak için kapını çalmıştı.

Onu içeri almış buyur etmiştin.

Yorgundu, bitkin ve halsiz.

Sonu belli bir mücadelede boşu boşuna çırpınıyordu.

İçeri girince, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) döşeğine oturmak istedi.

Heyecanla yerinden fırladın ve döşeği dürüp kaldırdın.

Şaşırmıştı Ebu Süfyan, donup kalmıştı.

Bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra kendine geldi ve;

“Ey kızcağızım!” dedi... “Sen bu döşeği mi benden esirgedin, yoksa beni mi bu döşekten esirgedin anlayamadım!”

“Hayır!” dedin kararlı ve sert bir ses tonuyla.

“Hayır baba! Bu Rasulullah aleyhisselam'ın döşeğidir. Müşrik onun üzerine oturamaz. Sen müşriksin, necissin. Bu yüzden seni onun üzerine oturtmak istemedim.”

Ebu Süfyan üzülmüştü; “Vallahi kızım!” dedi...

“Benim evimden ayrıldıktan sonra sana kötülük gelmiş. Sen kötüleşmişsin”

“Hayır! Allah bana kötülüğü değil, İslâmiyet'i nasip etti!” dedin başın dik alnın açık.

“Sen ise işitmez, görmez, taştan yontulmuş bir puta hala tapıp duruyorsun! Babacığım, senin gibi Kureyşilerin ulusu ve yaşlısı olan kişi nasıl olurda İslâmiyet'ten uzak kalır.”

Ebu Süfyan neye uğradığını şaşırmişti. Bir an durdu ve kekeleydi. Sonra hiddetlenerek:

“Yazıklar olsun sana!” dedi.

“Demek ben senden bunu da (bu azarı da) işitecektim ha! Ben atalarımın tapageldiklerini bırakacağım da Muhammed'in dinine mi tabi olacağım?”

Hiddetle evden çıktı ve mescide doğru gitti.

Efendimiz'in yanına geldi; Kızı Ümmü Habibe'nin yaptıklarını ve kendisinin ona; “Sen o bıraktığım gibi kalmamışsın, Araplığı bırakmışsın!” dediğini söyledi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm etti.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) mutlu oldu.

“Ya Eba Hanzale!” dedi. “Sen demek ona öyle söyledin ha!

...

Kardeşin Muaviye, başını senin dizlerine koymuş oturuyordu.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) girdi içeri.

“Sen!” dedi Kâinatın Sultanı, “Sen kardeşini (Muaviye’yi) çok mu seviyorsun?”

“Evet! Ya Rasulallah!” dedin yerinden fırlayarak. “Evet, Ya Rasulallah!”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm buyurarak; “Ya Ümmü Habibe!” dedi.

“Biliyor musun? O’nu Allah ve Rasulü de çok seviyor!”

...

Hicri kırk dört yılıydı. Yetmiş üç yaşındaydın.

Kardeşin Muaviye, hilafet makamındaydı.

Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra yalnız kalmış, bir köşeye çekilip ibadetlerini yapıyordun.

Rahatsızlanmıştın. Hastaydın.

Artık O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) kavuşma vaktinin geldiğini biliyordun.

Cennet Sultanlarından Ebu Bekir kızı, iffet ve ismet maddenini Hz. Aişe validemizi yanına çağırдың.

“Ya Aişe!” dedin sessizce;

“Ya Aişe! Aramızda, birbirlerine zarar veren insanların arasında vuku bulan şeyler olmuştur. Allah beni ve seni affetsin!”

Hz. Aişe validemiz de;

“Allah seni affetsin, tüm olanlardan ötürü hakkımı helal ediyorum Allah'ın izniyle.” dedi gözleri nemli, sesi titreyerek.

Mutluydun. Huzurluydun. “Beni sevindirdin!” dedin...
“Allah da seni sevindirsin...”

...

Hicri kırk dört yılıydı, yaşın yetmiş üç.

Efendimiz'le (sallallahu aleyhi ve sellem) buluşmaya gidiyordun, mutluydun.

Hicri kırk dört yılıydı, yaşın yetmiş üç.

Bir yanında Aişe vardı, diğer yanında Ümmü Seleme!

Hicri kırk dört yılıydı, yaşın yetmiş üç.

...

ESARETTEN SALTANATA

(Cüveyriye binti Haris)

Beni Müstalik Kabilesi'ndendin,
Baban kabilenin efendisi Haris bin Ebi Dırar,
Kocan Müslümanların amansız düşmanı Müsafi bin
Safvan'dı...

Beni Müreyse Savaşı'nda kocan, baban ve binlerce
müşrik, Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ve müminlere
saldırmıştı.

Savaşın Müslümanların lehine gittiği bir anda kocan
Müsafi bin Safvan öldürülmüş, baban ise kaçmayı başarmıştı.

Kabilenden altı yüz kişiyle beraber sen de esir alınmıştın.
Esirler bölüştürüldü bir bir savaşa katılan mücahitler
arasında.

Sen, Sabit bin Kays ile amcasının oğluna düşmüştün.
Soyluydun, mert ve cesur.

Sabit bin Kays'la anlaşmıştın.

Sana söylenen fidyeyi ödediğin takdirde serbest kalacaktın, kurtulacaktın esaretten.

Fakat fidye ödeyecek imkanın yoktu o an.

Efendiler Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna çıktın.

“Ey Allah'ın Rasulü!” dedin yardım isteyerek...

“Ey Allah'ın Rasulü! Ben, kavmimin efendisi bulunan Haris'in kızı Cüveyriye'yim! Size gizli değildir ki, bana beladan (en büyüğü olan esaret) isabet etti.

Kendi üzerime kitabet (azatlık vergisi sözleşmesi) yaptım. Bu işte bana yardımcı olunuz” dedin.

Savaş esirleri o günlerde ancak efendilerinden satın alınarak serbest bırakılabilirlerdi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), esir kadınlarla hür kadınları eşit kılmak istiyordu.

İnsanlara, İslâmiyet'in adaletini, Müslümanlığın hoşgörüsünü göstermek istiyordu.

Rasul-ü Ekrem bir müjde veriyordu sana;

“Ey Cüveyriye binti Haris!” dedi...

“Sana bundan daha hayırlı olanı yok mu?”

Şaşırdın!

Bir an durdun ve düşündün.

“Esir olmuş birine, hürriyetine kavuşmaktan ve tekrar anne babasına, yurduna memleketine varmaktan daha hayırlı ne olabilirdi ki?”

Bir anlık tereddütten çabuk kurtuldun.

“Ya Rasulallah!” dedin heyecanla ve merakla.

“Hakkımda yapacağınız bundan daha hayırlı şey nedir?”

Peygamberimiz müjdeyi vermek üzereydi.

Sen ise kendin hakkında verilecek kararı merak ediyordun.

Heyecanlıydın ve şaşkın.

“Acaba!” diyordun.

“Acaba Hz. Muhammed’in benim hakkımda vereceği karar nedir?”

Zaman geçmek bilmiyordu.

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) beklediği birkaç saniye sana saatler gibi gelmişti.

Rasul-ü Ekrem’in ağzından dökülecek sözleri bekliyordun.

Nihayet Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) müjdeyi açıkladı.

“Ya Cüveyriye!” dedi...

Ya Cüveyriye; Senin için daha hayırlı olanı, senin kurtuluş fidyeni ödeyerek seni zevceliğe kabul etmemdir!” buyurdu.

Bütün bütün şaşırmıştın.

Esareten kurtulduğun gibi, bu dünyada alabileceğin en büyük payeyi alacaktın.

Büyük bir şerefe nail olacaktın.

Müminlerin annesi olacaktın,

Efendiler Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem), tertemiz, pak zevcesi.

Sevincinden ne diyeceğini bir an bilemedin.

Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek yurtlarına varmadan birkaç gün önce rüyada bir "Ay" Medine'den gelmiş sanki gelip senin gömleğine girmişti.

O an bir anlam verememiştin rüyana, ama şimdi anlıyordun.

Allah (celle celâluhû) seni seviyordu.

"Efendim!" dedin sevinçle...

"Efendim! Ya Rasulullah! Eğer beni bu şerefe nail ederseniz şüphesiz benim için bundan daha hayırlı bir devlet ve saadet olamaz."

...

Baban Haris bin Ebi Dırar memleketine döndükten sonra yanına develerini alarak seni kurtarmak için yola çıkmıştı.

Medine'ye gelmek üzereydi.

Akik vadisine gelince develerine baktı.

Gözüne dünya malı çok güzel görünüyordu.

Bir an hepsini vermeye kıyamadı.

Diğerlerinden farklı olan ikisini vadide, iki dağ arasında kuytu bir yerde sakladı.

Bir müddet daha yol geldikten sonra huzura çıkmak için izin istedi.

“Ya Muhammed!” dedi,

“Kızımı esir almışsınız. Kızımın esir olarak tutulması, benim şerefimle bağdaşmaz. Onu serbest bırakın.”

“Ya Haris!” dedi.

“Onu, dilediğini seçmekte serbest bırakmamı münasip görür, güzel bulur musun?”

“Evet!” dedi Haris! “Evet! Üzerine düşen şerefli bir vazifeyi ifa etmiş olursun!”

Hemen senin yanına geldi.

“Kızım!” dedi... “Kızım! Dilediğin yolu tercihte seni serbest bıraktı. Sakın bizi, rezil ve mahcup edeyim deme!”

Senin kalbin iman meşalesiyle tutuşmuştu bir kere,

Senin gözün açılmış, hakkı görmüştü bir kere,

Senin kulakların, hak olan sözleri duymuştu bir kere...

Bir daha dönmene imkân yoktu.

“Baba!” dedin...

“Ben, Rasulullah’ı tercih ediyorum.”

...

Haris bin Ebi Dırrar ne diyeceğini bilemiyordu.

“Şu develer, onun hürriyete kavuşması için getirdiğim kurtuluş akçesidir.” dedi.

Resul-ü Kibriya Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) gülümsemi.

Haris bin Ebi Dırrar bir cevap bekliyordu.

Haris bin Ebi Dırrar, Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) ağzından çıkacak sözleri bekliyordu.

Heyecanlıydı. Kızını çok seviyordu. Onu mutlaka kurtarmalıydı.

Resul-ü Kibriya Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), tebesüm buyurarak;

“Ya Haris!” dedi...

“Ya Haris! Akik'ten, filan dağlar arasında, filan kuyuya saklamış olduğun iki deveyi neden getirmedin?”

Baban Haris, şaşırmişti.

Hiç kimse, ama hiç kimse develeri oraya sakladığını bilmiyordu.

Artık beklemenin bir manası kalmamıştı.

Kafasındaki tüm şüpheleri bir kenara bırakmasının vakti gelmişti.

“Ya Muhammed!” dedi...

“Ya Muhammed! Allah'a andolsun ki, bunu benden başka bilen yoktu.”

“Ben şahadet ederim ki, Allah birdir ve Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'ın Rasulüdür ve kuludur.”

“Vallahi yaptığımı kimse bilmiyordu.”

“Sen Hak Peygambersin!”

...

Baban haris, Müslüman olunca iki oğlu ve kavminden orada bulunanlar da hiç tereddüt etmeden Müslüman olmuşlardı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Sabit bin Kays'a haber gönderdi.

Seni, kendisinden istedi.

Sabit bin Kays hiç tereddüt göstermeden;

“Anam babam sana feda olsun ey Allah’ın Rasulü!” dedi.

“Sana onu bağışladım!”

Rasul ü Ekrem Efendimiz kurtuluş fidyesini ödeyerek seni babana teslim etti.

Baban Haris bin Ebi Dırar, seni kurtarmak için yola çıkmışken, ebedi cehennem ateşinden kendisini kurtarmıştı.

Sen arttık hem hürdün hem Müslüman.

Sen artık hür iradenle karar verme yetisine sahiptin.

Efendiler Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) bir aracıyla seni babandan istetti.

Haris, hiç düşünmedi;

“Ey Allah’ın Rasulü, babam ve anam sana feda olsun. Kızımı sana verdim!” dedi.

Nikâh akti sonrasında esirken hür olmuş,

Müminlere anne, Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) eş olmuşsun.

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem), seninle evlendiğini gören Ashab-ı Kiram; “Rasulullah’ın zevcesinin akrabaları esir olmamalıdır!” diyerek serbest bırakmışlardı aldıkları tüm esirleri...

Hz. Aişe bir gün senin için;

“Ben, kavmi için Cüveyriye’den daha hayırlı, daha mübarek bir kadın bilmiyorum!” demişti.

Zira sen, çok bahtiyardın.

Esirken hem hürriyetine kavuşmuş, hem de Rasul ü Ekrem Efendimiz'e zevce olmuştun. Aynı zamanda tüm kavminin kurtuluşuna vesile olmuştun...

...

Hayra düşkündün.

İbadette devamlı.

Kendin yemez, başkasını yedirirdin,

Kendin giymez başkasını giydirirdin.

Oruç, namaz ve diğer ibadetlerde çok titizdin. Boş vakitlerini heder etmez ya zikir ederdin ya da fikir...

Bir gün Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), sabah namazının ardından erkenden senin yanından ayrılmıştı.

O sırada seccadenin üzerindeydin.

O sırada evrad ü ezkarla meşguldün.

Kuşluk vaktinden sonra geri geldi Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Ve sen hala seccadenin üzerindeydin.

“Seni bıraktığım halden hiç ayrılmadın mı?” dedi Fahr-i Kâinat Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem).

“Evet!” dedin... “Hiç ayrılmadım!”

“Andolsun ki!” dedi Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Andolsun ki, senden ayrıldıktan sonra, dört kelime (denecek kadar bir cümleyi) üç defa söyledim. Bu günün başından beri söylediklerinle tartılmış olsa idi (sevap bakımından) onlara denk olurdu.”

Sen heyecanlanmıştın.

Merakla bekliyordun o cümleleri.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) devam etti:

“Sübhanallahi ve bi hamdihi adede halkıhı ve rıda nef-sihi ve zinete arşihı ve midade kelimatihı...” cümleleridir...

Ve sen tekrar ettin aşkla şevkle:

“Sübhanallahi ve bi hamdihi adede halkıhı ve rıda nef-sihi ve zinete arşihı ve midade kelimatihı...”

SAFİYYE! (Safiyye binti Huyey)

Sen henüz on yaşlarındayken Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'ye teşrif etmişti.

Baban ve amcan bin bir merakla Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) görmeye gitmişti.

Döndüklerinde canları çok sikkındı.

Hem baban Hayber Emiri Huyey b. Ahtab hem de Amcan Ebu Yasir seni çok severlerdi.

Onlarla karşılaşınca herkesten önce seninle ilgilenir ve seni severlerdi.

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'ye gelmesi üzerine baban ve amcanı bir düşüncedir almıştı.

Yemiyor, içmiyorlardı.

Konuşmuyor, gülmüyorlardı.

Güneşin batıp, karanlığın çöküşü gibi bir hava getirmişti eve gelişleri.

Her zamanki gibi onları neşelendirmeye çalışmıştın da ikisi de seninle hiç ilgilenmemişlerdi.

Kara kara düşünüyorlardı.

Oysaki seni ne çok severlerdi.

Sen henüz küçüktün. Ama akıllı...

Amcan, başını kaldırdı ve “Ne düşünüyorsun?” diye sordu babana!

“Hiç!” dedi iç çekerek baban, “Hiç!”

“Peki!” dedi, “Gerçekten O, Peygamber midir?”

Babanın canı çok sıkılmıştı.

İnleyen bir sesle; “Evet!” dedi... “Evet!”

Amcan Yasir, babana sormaya devam etmişti.

“Sen bu kabilenin reisisin, gerçekte O’nu tanıyor ve O’nun gerçekliğine inanıyor musun?”

Baban Huyey b. Ahtab başını yerden kaldıramadı.

Sanki üzerine biraz daha ağırlık konmuş gibi iyice çöktü ve yine “Evet!” dedi... “Evet! O, bir Peygamberdir! O’nun gerçekliğine inanıyorum!”

Amcan Yasir, babanın gerçek duygularını öğrenmek istiyordu.

O da biliyordu ki, Medine’ye gelen bu gül yüzlü zât beklenen son Peygamberdi. Ama bir türlü inanmak istemiyorlardı.

Amcan sormaya devam etti.

“Peki!” dedi, Ya Huyey! O’na karşı içinden ne duyuyorsun?”

Baban Huyey, yumruklarını sıktı, nefes alış veriş hızlandı.

Belli ki içinden kin besliyordu.

Vallahi!" dedi, "Vallahi, yaşadığım sürece O'na karşı düşmanlık duyacağım!"

...

Şimdi ise sen esir alınmıştın.

Hayber Savaşında eşin Kinâne öldürülmüştü, sen ise esir düşmüştün.

Dul bir savaş esiri olarak cariyeye muamelesi görecektin.

Dihyetü'l-Kelbi, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gelmiş ve kendisine bir cariyeye verilmesini arzu etmişti.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), esir kadınlar arasından birini seçmesini buyurmuşlardı.

Dihye, seni seçmişti.

Sen Zeynep'tin, baban Hayber Emiri Huyey b. Ahtab'tı...

İmtiyaz sahibiydin,

Nadr ve Kurayza kabilelerinin önderi durumundaki bir adamın kızıydın.

Sen hanedan mensubuydun.

Diyetü'l-Kelbi'nin seçimine diğer sahabiler itiraz ettiler.

"Hayır!" dediler. "O, başkasını seçsin!"

"Zeynep, Nadr ve Kurayza Kabilelerinin önderi durumundaki bir adamın kızıdır. O, bir cariyeye olarak sadece Rasulullah'a layıktır!"

“Anam babam O’na feda olsun.” dedi Dıhyetü’l-Kelbi ve seni bırakıp başka bir cariye seçti.

Arabistan’da reislere veya hükümdarlara düşen ganimet hissesine “safiyye” denirdi.

Sen de Hayber Savaşı’nda Efendimiz’e düşmüştün ganimet hissesi olarak.

Safiyye, dediler bundan sonra ve Zeynep’ken “Safiyye” olarak anıldın ömrün boyunca.

...

Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), seni yanına çağırdı.

Sen soyluydun ve zeki...

Şimdi kimsesiz kalmıştın ve esir.

Baban, kocan ve kardeşin savaşta ölmüştü.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Merhamet Sultanıydı...

“Ey Safiyye!” dedi, hilm dolu sesiyle;

“Ey Safiyye! Sen serbestsin. Kendi kabilene de dönebilirsin, benim yanımda da kalabilirsin. İslâmiyet’i seçersen seninle evlenmeye hazırım. Eğer Yahudiliği seçersen seni kabilene gönderirim!”

Müjde sana ey Safiyye, müjde sana!

Azat olmuşsun...

Müjde sana ey Safiyye, müjde sana!

Kâinat Sultanına (sallallahu aleyhi ve sellem) eş olmuşsun.

Müjde sana ey Safiyye, müjde sana!

Rasulullah’a yâr, Müminlere anne olmuşsun.

Seni azat etmişti ve seçimi sana bırakmıştı.

İçin içine sığmıyordu.

Kalbin göğsüne dar geliyordu.

Bu ne şeref Ya Rab, bu ne lütuf?

Daha birkaç dakika öncesine kadar esirken, şimdi Cennet bahçelerinin müjdesi veriliyordu.

Bu ne büyük şeref, bu ne büyük bir lütuftu!

Hiç düşünmedin, tereddüt göstermedin.

“Ey Yüce Allah’ın Hak elçisi!” dedin;

“Ey Yüce Allah’ın Hak elçisi! Cenab-ı Allah, sana indir-diği kitabında, “Hiç kimse başkasının yükünü kaldıramaz!” buyurmuyor mu? Ey Allah’ın Rasulü! Ben İslâm’ı benimse-dim. Benim Yahudilikle hiçbir ilgim kalmamıştır. İslâm’dan sonra Yahudiliğe niçin ihtiyaç duyayım ki? Ne oğlum ne de kardeşim var. Allah Rasulu benim için her şeyden daha hayırlıdır. Böyle bir azatlık ile kabileme dönmek istemiyorum. Ben seninle kalmak ve Müslüman olarak yaşamak istiyorum.”

“Zaten...” dedin,

“Ben, zat-ı şahanenizle evlenmeyi müşrikken de istiyordum. Allah bana Müslüman olmak imkânını verdikten sonra nasıl istemem?”

“Biliyor musun Ey Allah’ın Rasulü! Ben, İslâm’ı arzu etmiş ve sen davet etmeden önce seni tasdik etmiştim. Babam da senin davanın doğruluğunu bilir ancak itiraf edemezdi. Ben Allah’tan başka İlah olmadığına ve senin Allah’ın Resülü olduğuna kesinlikle inanıyorum.”

Efendimiz tebessüm buyurdular...

“O halde ben de kendime eş olarak seçiyorum!” diyerek verdiler müjdeyi sana...

Kutlu olsun Ey Safiyye!

Kulu olsun Ey Müminlerin anası...

Kutlu olsun!

...

Nezaket ve sabır en belirgin vasfındı,

Cömertlik ve tutum değişmez şiarın...

Özellikle de pişirdiğin yemekleri çok severdi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem).

Ve sadıktın, vefakâr...

Nebiler Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) hastalığı sırasında, çok dua etmiştin. “Ne olur!” demiştin...

“Ne olur Senin yerine ben hastalansaydım!”

Hani hatırlar mısın, Hayber dönüşünde Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) seni kendi devesine bindirmişti de kendi mübarek hırkalarını senin başına örtmüşlerdi.

Maksatları senin artık Ezvac-ı Mutahherattan olduğunun ilanıydı.

Medine'ye geldiğinizde de büyük bir ziyafet verdirmişti.

...

Hayber'in el-Kammus kalesi feth edilmişti.

Hayber üzerinde İslâm bayrağı dalgalanmaya başlamıştı.

Sen amcazaden ile birlikte Hz. Bilal maiyetinde huzur-u

saadete götürülüydün.

Yoldan geçerken, Yahudilerin cesetlerinin bulunduğu yerden geçmek zorundaydınız.

Gayet nazik bir durum idi. Yanında bulunan hatun feryd ü figanı kopardı. Toprakları başına savurmaya başladı. Fakat sen metanetini muhafaza ettin, hatta kocanın cesedinin yanından geçerken de çıtını çıkarmadın.

...

Bir ara cariyelerinden biri seni Hz. Ömer'e şikâyet ederek:

“Safiye'den Yahudilik kokusu geliyor. Şimdi bile “Cumartesi” gününe hürmet gösteriyor. Yahudilerle münasebetini kesmiyor.” demişti de Hz. Ömer de meseleyi sana sormuştu.

Verdiğin cevap karşısında kimse söyleyecek bir söz bulamamıştı. “Hak Teala bana Cumartesi yerine Cumayı inayet kıldıktan sonra, Cumartesi'ne hürmet göstermeme ne lüzum vardır? Bu bir tarafa dursun. Yahudilerle münasebetim olduğuna gelince, onlar benim akrabalarımıdır, ben sılayı rahmi nasıl keserim.” demiştin.

Sonra bu durumu Hz. Ömer'e şikâyet eden cariyeni çağırılmıştın.

“Neden öyle bir şey yaptın?” deyince...

“Şeytan!” demişti...

“Şeytan fısıldadı!”

Hemen azat ettin onu. “Git!” dedin...

“Git Allah selamet versin!”

...

İslâm'la şereflendikten sonra sana 'Yahudi Kızı' denmesinden hiç mi hiç hoşlanmazdın.

Sen artık, hem iyi bir Müslüman hem de Cennet Sultanıydın...

Sen Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) eş, müminlere anneydin...

Sen Kâinat Sultanının canı, cananıydın...

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün eve geldiğinde seni ağlar halde bulmuştu.

Üzgündün ve tedirgin...

Kalbin bir güvercin kalbi gibi çarpıyordu...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sordular niçin üzgünsün diye?

Dedin; "Aişe geldi, Zeynep geldi..."

"Bütün Ezvac-ı Mutahherat arasında biz hepsinden daha imtiyazlıyız daha üstünüz. Biz Zat-ı Saadetlerinin yalnız hanımları değil aynı zamanda amca çocuklarıyız." diyerek övündüler...

Ben üzöldüm..."

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm buyurdu...

"Ağlama!" dedi...

Sen ağlama! Niçin sen demedin ki, benim dedem Harun (aleyhisselâm), amcam Musa (aleyhisselâm), kocam da Muhammed'dir (sallallahu aleyhi ve sellem).

Böyle olunca siz benden nasıl üstün olabilirsiniz?"

Bir anda tüm üzüntün, tüm kederin gitmişti...
Kutlu olsun hane-i saadetin ey müminlerin anası,
Kutlu olsun...

...

ÜMMÜ'L-VELED (Mariye-i Kibtîye)

Kâinatın Sultanı,

Sultanların Serdarı Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem),
Hudeybiye'de Kureyş müşrikleriyle on yıl süren bir barış
anlaşması imzalamıştı.

Kimine göre bir yenilgiydi bu.

Kimine göre ise bir zafer...

Kimileri acımasızca eleştirdiler bu kararı,

Kimileri ise kayıtsız şartsız itaat ettiler...

Oysa ki Sultanlar Sultanı, Nebiler Serveri Hz.
Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ne yaparsa Yüce Allah'ın
izni ve bilgisiyle yapmaktaydı.

O'nun (celle celâluhû) murad etmediği hiçbir şey olmazdı.

O'nun (celle celâluhû) murad etmediği hiçbir şey yapıla-
mazdı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Hudeybiye anlaşmasından Medine'ye dönerken yüceler yücesi bir müjde geldi gönüllere ferahlık veren.

Cebrail bembeyaz kanatlarıyla ötelere ötesi âlemden aldığı emirleri getiriyordu bin bir sevinçle...

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), vahy hali bitince “Şükürler olsun Allah'ım!” dedi...

“Hamd yalnız ve yalnız sanadır!”

Cebrail müjde getirmişti ümitlerin bitiği bir anda.

“Şüphesiz biz sana apaçık bir fetih verdik.” (Fetih, 48/1) diyordu...

Efendimiz sevinmişti, ashabı sevinmişti.

Hudeybiye bir yenilgi değil bir zaferdi.

...

Hudeybiye barışı sonrasında en yakından en uzağına tüm komşu kabile ve devlet reislerine mektuplar yazdı Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

İslâm'ı tebliğ ediyordu.

“Gelin...” diyordu, “Şehadet getirin...”

“Gelin...” diyordu...

“Kurtulun!”

Yine böyle bir günde bir mektup hazırlanmıştı.

Ashab-ı Kiram'ı topladı ve:

“Ey Müslümanlar!” dedi...

“Ey Müslümanlar! Ey bütün ecr ve sevapların karşılığını Allahu Teala'dan bekleyenler! Şu mektubu sevabı Allahu

Teala'dan ödenmek üzere; Mısır Mukavkısı, İskenderiye Valisine hanginiz götürür?"

Ashap yerinde duramıyordu.

"Ben götürürüm Ya Rasulallah!" diye bir ses geldi Hatib bin Ebi Beltea'dan...

"Ben götürürüm Ya Rasulallah!"

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Hatib'in bu davranışına ve cesaretine çok sevinmişti.

"Ey Hatib!" dedi...

"Senin kabul ettiğin bu vazifeni, Allahu Teala hakkında hayırlı ve mübarek kılsın!"

Hatib, Kâinat Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek ağzından duasını, o pak ve öpülesi ellerinden mektubunu aldıktan sonra yola çıktı.

Uzun bir yolculuktan sonra önce Mısır'a, oradan da İskenderiye'ye geçti.

"Sultanlar Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) mektubunu getirdim!" dedi ve mektubu Mukavkısı'na takdim etti.

Mukavkısı, mektubu büyük bir hürmetle açtı.

"Bismillahirrahmanirrahim!" diye başlıyordu mektup!

"Bismillahirrahmanirrahim!"

"Allahü tealanın kulu ve Rasulü Muhammed'den (sallallahu aleyhi ve sellem), Mısır ve İskenderiye Meliki Mukavkısı'na!

Hidayete kavuşan ve huzura doğru yolu görüp tutanlara selam olsun! Şimdi ben, seni yüce İslâm Dinine, Müslüman olmaya davet ediyorum! Müslüman ol, kurtuluşu bul da Allahü teala, sana ahirette sevap ve mükâfatını iki

kat versin! Şayet, sen bu davetimi kabul etmez ondan uzak durursan, bütün Kıbtilerin günahı senin boynuna olsun!..."

Mektup devam ediyordu.

Ve Mukavkıs heyecan ve merakla okuyordu...

Mektup, Al-i İmran suresinin altmış dördüncü ayetiyle bitiyordu.

"(Resulüm!) de ki: Ey ehl-i kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze geliniz: Allah'tan başkasına tapmayalım; O'na hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmayalım. Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, işte o zaman: Şahit olun ki biz Müslümanlarız, deyiniz." (Al-i İmran, 3/64)

Mektup okunup bittikten sonra Mukavkıs, Hatib'e döndü ve;

"Kutlarım!" dedi...

"Benim anlamak ve sormak istediğim bazı konular var."

"Buyurun!" dedi Hatib. "Buyurun konuşalım!"

"Senin bana mektubunu getirdiğin zât, bir Peygamber, değil mi?" dedi...

"Evet!" dedi Hatib, "O, Allah'ın Rasulü'dür!"

"Peki, O, öyle bir Peygamberse, kendi doğup büyüdüğü öz yurdundan çıkarılıp, başka bir yurda sığınma zorunda bırakan kavmine niçin bedduada bulunmadı?"

Hatib, böyle bir soru beklemiyordu.

Bir an duraksadı sonra akıllara durgunluk verecek, Mukavkıs'ı susturacak bir cevap verdi.

"Sen, İsa'nın (aleyhisselâm), Allah'ın Rasulü olduğuna ina-

nırsın değil mi?” dedi.

Mukavkis sonunu merak ettiği bu başlangıç cümlesine “Evet!” diye cevap verdi.

“İsa (aleyhisselâm), Allah’ın Rasulü olduğuna göre, O’nun da kavmi, kendisini yakalayıp çarmıha asmak istedikleri zaman, Allahu Teala O’nu bulunduğu dünya üzerinden gökyüzüne yükselteceğine, İsa (aleyhisselâm), kavminin yok olması için Allahu Teala’ya beddua etse olmaz mıydı?”

Mukavkis, bir müddet sustu.

Sonra Hatib’i överek;

“Çok güzel konuştun!” dedi.

“Sen işi ve emirleri hikmetli ve yanlışsız olansın. Yerli yerince konuşuyorsun. Çünkü sen böyle vasıfları taşıyan birinin yanından geliyorsun.”

Sonra mektubu fildişinden yapılmış güzel bir kutunun içine kendi elleriyle koydu.

Ağzını mühürletti ve koruması için özel hizmetçisine verdi.

Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) bir mektup yazdı.

İyi niyet belirtisi olarak birbirinden güzel hediyelerle Seni ve kız kardeşin Şirin’i Efendiler Sultanı’na cariye olarak gönderdi.

Ey Marya! Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) seni, kendi hizmetine, kardeşin Şirin’i ise Hassan bin Sabit’e verdi.

Ey Marya!

Ey Cennet Sultanı anam!

Sen Efendimizle (sallallahu aleyhi ve sellem) konuştuğundan sonra, onun sohbetine, güzel konuşmasına, alçakgönüllülüğüne hayran olmuştun.

Hiç düşünmeden, tereddüt göstermeden,
“Ben!” dedin...

“Ben Ya Rasulallah! Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ilah yok ve Muhammed, O'nun (celle celâluhû), kulu ve Rasulüdür.”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sevindi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm buyurdu.

Müjde Ey Marya!

Müjde sana!

Efendimiz seni eş olarak kabul etti.

Müjde Ey Marya!

Müjde sana!

Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) eş, müminlere anne oldun.

...

Ey Cennet Sultanı!

Ey Anam!

Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem), İbrahim'i hediye etmiştin.

Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) mutlu etmiştin.

Allah da seni mutlu etti.

Rasulullah'a eş, Cennete sultan etti.

Sen Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Hatice'den sonra çocuğu olan ikinci hanımıydın.

Ümmü'l-Veled'din artık. Hürdün ve mutlu...

...

İbrahim, Medine'de adet olduğu üzere Medine dışında bulunan Avali isminde bir köyde sütanneye verildi.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sık sık bu köye gider, onu şefkat ve merhametle severdi.

Bir gün yine İbrahim'i görmeye gitmişti.

İbrahim'in ruhunu teslim etmek üzere olduğunu görür görmez onu hemen bağrına bastı. Saçlarını okşadı ve sevdi.

İbrahim vefat etmişti.

Artık nefes almıyordu. Hak vaki olmuştu.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), kederlenmişti.

Gözlerinden birkaç damla yaş düştü.

"İbrahim'im!" dedi, şefkatle...

"İbrahim'im! Hak ferman, gerçekleşmesi muhakkak olan bir vaad olmasaydı, önce gelenlerimiz sonra gelenlerimize ahirette kavuşamayacak olsaydı, elbette ki senin ayrılığına şu ankinden daha fazla üzüldük! İbrahim'im! Göz ağlıyor, kalp ise keder içinde... Ama Rabbimizi kızdıracak bir şey söyleyemeyiz. İbrahim'im! Sana Allah'tan gelen bir şeye biz dur diyemeyiz."

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) üzgündü...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kederli...

Ama emir Allah'tandı, Her şey O'ndan (celle celâluhû).

“Onlar başlarına bir musibet geldiği zaman: «Biz Allah'a aidiz ve sonunda O'na döneceğiz.» derler...” (Bakara, 2/156)

Gözlerinden damla damla yaşlar süzülüyordu Merhamet Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem).

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bu halini gören Abdurrahman bin Avf yaklaştı,

“Ya Rasulallah!” dedi...

“Ya Rasulallah! Siz de mi ağlıyorsunuz?”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem):

“Ben sizi ağlamaktan men etmem, o insanın elinde, iradesinde değildir. Ama sesli ağlamaktan ve feryat etmekten ve cahiliye adetlerinden men ederim. Bunlar Allahu Teala'nın rızasına muhaliftir. Ama gayri ihtiyari gözyaşı dökülür ve mahzun olunur.” dedi.

...

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), aynı gün İbrahim'in cenaze namazını kıldırmişti.

Baki kabristanlığına defnetti.

Kabrinin üzerini hafifçe açarak su döktü.

Baş tarafına ise büyükçe bir taş koydu.

O gün güneş tutulmuş, her taraf kararmıştı.

Bunu görenler, İbrahim'in ölümüne yormuşlardı bunu.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Hayır!” dedi...

“Hayır! Ay ve güneş, Allahu Teâlâ’nın ayetlerinden ikisidir. Kimsenin ölümünden dolayı tutulmazlar. Tutulmayı gördüğünüz zaman namaz kılıp dua ediniz...”

...

Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ötelere ötesi âleme teşrifinden sonra münzevi bir hayat yaşamıştın.

Kız kardeşin Şirin’den başka kimseyle görüşmüyor, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ve oğlun İbrahim’in kabrinden başka bir yere çıkmıyordun.

Vuslatını bekliyordun,

Hem Efendiler Efendisi’ne kavuşacağın günü,

Hem İbrahim’i kucaklayacağın günü...

Vuslatını bekliyordun,

Vuslatın kutlu olsun ey Cennet Sultanı...

Vuslatın kutlu olsun...

...

İLK HEMŞİRE

(Meymune binti Haris)

Hicretin yedinci yılıydı.

Senin için en kutlu yıld.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) en son evlendiği sultanındın...

Kocan Ebu Rühm bin Abdiluzza ölünce dul kalmıştın.

Yalnızdın ve çaresiz.

Kimsesiz ve sessiz...

Hicretin yedinci senesiydi.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Hayber'in fethinden sonra Zilkade ayında umre niyetiyle yola çıkmıştı.

Cuhufe'de bulunduğu bir anda Hz. Abbas ile buluşmuştu.

Hz. Abbas, Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem):

“Ya Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedi...

“Ya Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Meymune binti Haris dul kaldı. Onu kendine zevceliğe alsan olmaz mı?”

...

Kutlu olsun ey Meymune!

Kutlu olsun ey Annem!

Kutlu olsun!

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Ebu Rafi ile Ensar’dan bir zatı Mekke’ye dünürlüğe gönderdi.

Deve üzerinde giderken almıştın bu müjdeli haberi.

“Deve de, deve üzerindeki de Rasulallah’ındır (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin...

Ve kendini Rasulallah’a bağışladın...

Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke’de umreyi tamamladıktan sonra Medine’ye dönerken Şerif mevkiine gelince Hz. Abbas, Efendimiz’den (sallallahu aleyhi ve sellem) dört yüz dirhem mehr alarak seni Rasulallah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) nikâhladı.

Kutlu olsun ey müminlerin anası.

Kutlu olsun.

Sen Rasulallah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) son hanımıydın.

...

İslâm tarihinde savaşanlara yardım etmek maksadıyla kadınlardan bir bölük kurmuştun.

Ve bölüğün başına geçmiştin bir kumandan gibi.

Sen ilk hemşireydin.

Sağlık ve yardım timinin ilk başkanı.

Tebük Savaşı'nda bir yandan yaralılara şifa dağıtıyor, diğer yandan kahramanca savaşıyordun.

Savaşın kızıştığı bir anda nereden ve nasıl geldiği bilinmeyen bir ok uçtu geldi.

Talihsiz ok yaralamıştı seni.

Çok sıkıntı çektin, çok acı duydun.

Ama bir müddet sonra iyileşmişti yaraların ve hizmetine devam etmiştin.

İtikadın kuvvetliydi, hayrın çoktu.

Bazen borç para alır ama hayır işinden vazgeçmezdin.

Hayırseverliğin en ulvi örneği sendin.

Hz. Aişe validemiz bir gün senin için:

Meymune bizim hepimizden daha fazla muttaki ve sıla-i rahimi gözeten bir kimsedir.” demişti.

Efendimiz'in vefatından sonra Mekke'deydin.

Hastalanmıştın.

“Beni Mekke'den çıkarınız!” dedin etrafındakilere.

“Beni Mekke'den çıkarınız. Çünkü Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), benim Mekke'nin dışında vefat edeceğimi haber verdi.”

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) seninle nikâh yaptığı yere gelince vefat etmiştin.

Vuslatın kutlu olsun ey anam,

Vuslatın kutlu olsun.

Yeğenin Hz. Abdullah bin Abbas, cenaze namazını kıldıracağı zaman;

“Bu Rasulullah’ın hanımıdır!” demişti...

“Cenazeyi fazla sarsmayın ve edeble yola devam edin.”

Sen ey Meymune!

Sen Rasulullah’ın son zevcesiydin...

Sen Rasulullah’ın hanımlarından son vefat edendin...

EFENDİMİZ
HZ. MUHAMMED'İN
(SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)
MÜBAREK KIZLARI

GERDANLIĞI GERİ VERİN

(Zeynep binti Rasulillah)

Putlara hiç çevirmemiştin yüzünü.
Sen Haticetü'l-Kübra'nın gül kızı,
Efendimin (sallallahu aleyhi ve sellem) göz nuruydun.
Çocuk yaşta İslâm'la şereflenen ilk genç kız,
İslâm'ın ve imanın kaynağı, sevgi pınarı Rasulullah'tan
asla ayrılmayan çilekeş bir iman eri,
Annesinden aldığı üstün bir terbiye ile evini çekip çeviren,
Kocasına ve atasına hizmette kusur etmeyen, becerikli,
nezaketli ve işini bilen asil bir hanımefendi.
Cennetliklerin hanımefendisi,
Rasulullah'ın ilk eşinin, yârinin, yâranının kızı...
Hz. Hatice'nin ve Rasulullah'ın evinin en güzel meyvesisin,
Sen Zeynep binti Rasulullah'sın!

Sen gül kokulu, gül çehreli anamsın.

Hz. Hatice doğum anı yaklaşınca heyecanlanmıştı.

Etrafındakiler heyecanlanmıştı.

“Acaba!” diyorlardı...

“Acaba doğacak çocuk, kız mı erkek mi?”

Aile efradı merak içinde bekliyordu.

Çok geçmedi ki, sen geldin ey gül yüzlü anam!

Hz. Hatice'nin evinde bulunan kadınları bir hüzün aldı.

“Bu haberi nasıl duyururuz?” diyorlardı.

“Doğan çocuk bir kız!”

Cahiliye devrinde kızlara değer verilmezdi.

Onlardan birine; “Kız çocuğun oldu.” haberi verilince içi kederle dolar, yüzü değişirdi.

İşte sen böyle karanlık bir dönemde dünyaya şeref vermiştin.

“Nasıl yaparız, nasıl deriz, nasıl duyururuz?” diye düşünüyorlardı kara kara...

Fakat bilmiyorlardı,

Sen, Kâinat Sultanı'nın evinde dünyaya gelmiştin.

Senin baban Hz. Muhammed'di (sallallahu aleyhi ve sellem).

O (s.a.s.), merhametlilerin en merhametlisiydi,

O (s.a.s.), varlığın yaratılış gayesi,

O (s.a.s.), dürr-i yekta!

O (s.a.s.), cilvegah-ı enbiya!

O (s.a.s.), aşk ehlinin sultanı,

O (s.a.s.), acıkmış gönüllerin sofrası,
O (s.a.s.), ruhlarımızın enisi,
O (s.a.s.), kâinata gönderilmiş en kutlu armağan,
O (s.a.s.), Nebiler sultanı,
O (s.a.s.), sultanların şahı,
O (s.a.s.), yaratılmış bütün güzelliklerin biricik merkezi,
O (s.a.s.), sevda mevsimlerinin en güzel iklimi,
O (s.a.s.), Peygamberlik şiirinin son kafiyesi,
O (s.a.s.), Ruh-u Seyyid' ül-Enam,
O (s.a.s.), Ahmed-i Mahmud-u Muhammed Mustafa'ydı...

Ve eşi, yoldaşı, annen Hz. Hatice ise Cennet Sultanıydı...

Sen doğdun ne bir keder, ne bir hüznün,

Sen doğdun, ne bir tasa, ne bir gam...

Sen doğdun neşe geldi, sen doğdun can geldi...

Kâinatın Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) bu haber ulaştınca, memnun ve mesrur oldu.

Doğum müjdesi getirene teşekkür etti.

Rabbine hamd etti.

“Ben kız babasıyım!” diye iftihar etti.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), Sultandı, O (sallallahu aleyhi ve sellem) Rasül...

“Zeynep olsun!” dedi bu müjdenin adı.

“Zeynep olsun!”

...

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) oğlu Kasım vefat etmişti.

Evde çocuk olarak yalnızca sen vardın.

Ve her geçen gün büyüyordun.

Neşe saçıyor, huzur veriyordun.

Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), senin şahsında babalık, sevgi ve şefkatin örneklerini veriyordu.

Günler su gibi geçiyordu.

Sen büyüdükçe diğer kardeşlerine ablalık yapıyor, ev işlerinde annene yardım ediyordun.

Rasulullah'a nübüvvet vazifesi verildiğinde İslâmiyet'i hemen kabul etmiştin.

Tereddüt etmemiş, şerh düşmemiştin.

Tertemizdi kalbin, ıslıl ıslıldı gönlün.

Sen Kâinat Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) evinde yetişmiş,

Sen Hz. Hatice'nin dizinde büyümüştün.

Gelinlik çağına gelince Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), seni teyzesi Hale binti Huveylid'in oğlu Ebu'l-As ile evlendirmişti.

Önce sormuştu sana, kıza danışmadan evlendirmeyi uygun bulmuyordu.

Sen sukut etmiştin. Genç kızın sukutu ikrardan kabul edildi ve düğününüz yapıldı.

Develer kesildi, yemekler yapıldı.

Herkes mutlu, herkes huzurluydu.

Yuvaran sıcak, gönlün hoştu.

Ebu'l-As da seni çok seviyordu. Mutluydunuz ve mesut...

O, ticaret için sefere çıktığında, sen baba ocağında kalıyor ve annene yardım ediyordun tüm işlerinde.

Ebu'l-As, yine bir gün sefere çıkmıştı.

Annenin yanındayken olağanüstü hallere şahit olmuş-tun.

Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) Hira Dağı'nda Cebrail görünmüştü bembeyaz kanatlarıyla...

Ve ilk emri getirmişti Yüceler Yücesi Allah'tan!

"Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı bir aşılannmış yumurtadan yarattı..." (Alak, 1-2)

demışti ilk emir olarak...

"Ne oldu anne? Babama olan bu hal de nedir?" dedin merakla...

Cennet Sultanı Hz. Hatice, senin saçlarını okşadı...

"Kızım!" dedi...

"Gül kızım... Zeynebim!"

"Babana ağır bir vazife verildi. Vahiy meleği Cebrail geldi. Allah'tan emirler getirdi. Ben de son din ve son Peygamber olan babana iman ettim."

Düşünmedin, tereddüt etmedin.

"Anneciğim!" dedin...

"Anneciğim, sizin inandığınıza ben de inanırım... Ve

kelime-i şehadet getirdin...”

...

Ebu'l-As Mekke'ye gelince hemen senin yanına geldi.

“Baban Peygamber olmuş öyle mi?” diye sordu.

“Evet!” dedin... “Evet teyze oğlu duyduğun doğru. Ben de Müslüman oldum!”

“Vallahi sen de biliyorsun ki, babam güvenilir biri...”

Muhammedü'l-Emin'dir O (sallallahu aleyhi ve sellem). O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) doğruluğunu Mekke'de tasdik etmeyen mi var?

Ebu Bekir, Ali, Zeyd de Müslüman oldular. Hem senin akrabalarından Osman ve Zübeyr de Müslüman oldu. Ey benim sevgili efendim. Ben inandım. Sen de inanır mısın?”

Ebu'l-As, henüz hazır değildi.

Seni üzmem istemiyordu ama Müslüman olmayı da kabullenemiyordu.

Bu bir nasip meselesiydi.

İman lezzetini herkes hemen tadamayabilirdi.

“Ben...” dedi...

“Ben senin babanın kötü biri olmadığını biliyorum. O Muhammedü'l-Emin'dir. O, şaka bile olsa yalan yanlış şeyler konuşmaz. Ancak ben, hanımını hoşnut etmek için atalarının dinini terk etti dedirtmek istemiyorum. Ama sana da müdahale etmem.”

Üzüntülüydün.

İçin sızlıyor, gönlün yanıyordu.

Sen İslâm'la şereflenmiş, İslâm'la huzur bulmuştun.

Ama kocan bir türlü yanaşmıyordu dine.

Hep kaçıyor ve “Olmaz!” diyordu. Israr ediyordu inkârında.

...

Bir taraftan yeni gelen vahyi öğreniyor, ezberliyor, diğer taraftan dua ediyordun.

Kocan Ebu'l-As'ın iman etmesi için sürekli yalvarıyordun Allah'a...

Müslümanların sayısı arttıkça, eziyet etmeye başladı müşrikler.

Çile ve ızdırap günleri başlamıştı.

Yüce Allah (celle celâluhû) izin vermişti, müsaade etmişti hicrete...

Baban (sallallahu aleyhi ve sellem), annen ve kardeşlerin hicret ettiler.

Yapayalnız kalmıştın öz yurdun, ata yurdun Mekke'de...

İzin vermemişti kocan Ebu'l-As Medine'ye gitmene.

...

Ayrılık zor, gurbet sancılıydı.

Bir zamanlar öz yurdun olan Mekke şimdi gurbet olmuştu sana.

Ama sabretmeliydin.

Hem gurbete, hem de eşinin müşrik olmasına dayanamıyordun.

Bu bir imtihandı. Sana düşeni ise sabırdı.

Hicretin birinci senesiydi.

Bedir'de toplanmıştı müşrikler.

Müminlere karşı savaş ilan etmişlerdi.

Müminlerin sayısı, silahı ve teçhizatı çok azdı.

Ama müminde olan güç, kuvvet ve iman müşrikte yoktu.

Allah (celle celâluhû) müminlerle beraberdi.

Bize Allah ve Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) yeter dediler ve atıldılar meydana.

Savaşı kazanan maddi güç ve kuvvet değildi.

Savaşı yürek kazandı, din kazandı, iman kazandı.

Allah ve Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sevgisi kazandı.

Müşriklerin kimisi kaçtı, kimisi ise esir alındı.

Esir alınanlar arasında senin kocan Rasulullah'ın damadı Ebu'l-As'da vardı.

Müşrikler, esir düşen yakınlarını kurtarmak için kurtuluş fidyesi veriyorlardı.

Sen de bu maksatla kocan Ebu'l-As'ı kurtarmak için bir takım mallarla bir de gerdanlık göndermiştin.

Rasulü Ekrem gerdanlığı görünce duygulandı.

Gözleri nemlendi hatırası canlandı.

Bu gerdanlığı sen gelin olurken Cennet sultanı Hz. Hatice hediye etmişti.

Bu gerdanlık Efendimiz'in canı cananı, dünya ahiret

yoldaşı Hatice'nindi.

Rasulullah'ın gözleri nemlendi.

Gerdanlığı avuçlarının arasına aldı uzun uzun seyretti.

"Ashabım!" dedi...

"Ashabım! Eğer uygun görürseniz bunu geri verelim.
Bu Hatice'nin hatırasıdır!"

Ashab da duygulanmıştı.

Müminlerin annesinin hatırasıydı o,

Müminlerin annesinin yadigârı...

Ebu'l-As'a gerdanlık ve gönderilen mallar geri verildi.

"Serbestsin!" dediler "Serbestsin...!"

"Yalnız bir şartla, Mekke'ye varınca Zeynep'i Medine'ye
babasının yanına göndereceksin!"

Zira Yüce Allah'tan emir gelmişti.

"Ey iman edenler! Mümin kadınlar hicret ederek size geldiği zaman, onları, imtihan edin. Allah onların imanlarını daha iyi bilir. Eğer siz de onların inanmış kadınlar olduklarını öğrenirseniz onları kâfirlere geri göndermeyin. Bunlar onlara helâl değildir. Onlar da bunlara helâl olmazlar. Onların (kocalarının) sarf ettiklerini (mehirleri) geri verin. Mehirlerini kendilerine verdiğiniz zaman onlarla evlenmenizde size bir günah yoktur. Kâfir kadınları nikâhınızda tutmayın, sarf ettiğinizi isteyin. Onlar da sarf ettiklerini istesinler. Allah'ın hükmü budur. Aranızda O hükmeder. Allah bilendir, hikmet sahibidir." (Mümtehine, 10)

...

Yüce Mevla'dan emir gelmişti. Artık Mekke'de dura-

mazdın.

Zaten kocan Ebu'l-As'ta "Serbestsin..." demişti...

"Serbestsin Medine'ye gidebilirsin!"

Eşyalarını topladın ve çıktın yola.

Önce annen Hz. Hatice'nin kabrini ziyaret etmiştin.

Ondan da ayrılıyordun.

Gözyaşlarını tutamamıştın.

Zaten hayattayken de annene doyamamıştın.

Kayınbiraderin ve teyze oğlun Kinane eşlik edecekti sana yolculukta.

Gündüz vakti çıktınız yola.

Kocandan ayrılmanın hüznü, babana ve kardeşlerine kavuşmanın sevinci vardı yüreğinde.

Kinane, Mekke'nin dışına kadar eşlik edecek ve orada Zeyd b. Harise'ye teslim edecekti seni Rasulullah'a kavuşturmak üzere.

Eşyaların yüklendi deveye, sonra sen bindin ve ardından kızın Ümame'yi aldın kucağına.

Ebu'l-As'la birbirinize bakıyor ve ağlıyordunuz.

O, sözünü tutmuş seni Medine'ye gönderiyordu.

Sen ise dua ediyordun Yüce Allah'a, Ebu'l-As'a da hidayet nasip eylese diye...

Müşrikler sizin güpegündüz yola çıkmanızdan rahatsız olmuşlardı.

Yolunuzu kestiler ve tehdit ettiler.

Hatta bir ara birinin attığı ok senin deveni yaralamıştı

da sen deveden düşünce karnındaki çocuğu kaybetmiştin.

Kinane bir ok aldı ve yayına yerleştirdi.

Kinane, keskin nişancı ve çok usta bir ok atıcısıydı.

“Yaklaşmayın!” dedi...

“Yaklaşmayın, hiç acımam kalbinize oku saplarım.”

Hepsi durdular. Belki de korktular.

Ebu Süfyan geldi, araya girdi:

“Ya Kinane!” dedi...

Seninle bir alışverişimiz yok. Sadece Zeynep'i götüremezsin!”

“Ya Kinane!” dedi...

“Halkın gözünün önünde güpegündüz yola çıkmanız doğru bir hareket değil. Sen Muhammed'in başımıza getirdiklerini biliyorsun. Onun kızını böyle açıktan alıp götürmen bizim acimize delil olacaktır. Bu işi sen geceleyn hallet. Şimdi Mekke'ye götür. Halkın itirazı kesilince gizlice al ve götür.”

“Tamam!” dedi... Kinane ve tekrar seni Mekke'ye götürdü.

Bir müddet yaralarının iyileşmesini bekledin ve sonra geceleyn yola çıktın.

Sizi bekleyen Zeyd'le beraber uzun ve zahmetli bir yolculuktan sonra Medine'ye ulaştın.

Gurbetin bitmiş, Efendimiz'e ve kardeşlerine kavuşmuşsun.

Ama kocan Ebu'l-As Mekke'de kalmış ve henüz iman

etmemişti.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), sözünü tutup seni Medine'ye gönderdiği için kocan Ebu'l-As'a iltifat etmişti.

“O!” demişti...

“O, Bana doğruyu söyledi. Söz verdi ve sözünü yerine getirdi.”

...

Sen Medine'de huzur ve saadete kavuşmuşsun.

İslâm'la şereflenmişin, baban Rasulullah'la (sallallahu aleyhi ve sellem) birlikte yeryüzünde Cenneti yaşıyordun.

Ebu'l-As ise sıkıntı içindeydi.

Gönlü seni özlüyor ama bir türlü İslâm'a yanaşamıyordu.

Hicretin altıncı yılında bir ticaret kervanıyla Şam tarafından dönerken, baskına uğramıştı.

Canını kurtarmış ve Medine'ye sana sığınmıştı.

Hemen koşup, Ebu'l-As'ın emanının sende olduğunu ilan ettin mescitte.

Sonra Efendimiz'e sordun, “Ne yapmalıyım Ya Rasulullah!”

“İkramda bulun ve iyi davran...” dedi Efendimiz sana.

“Ama dikkat et. Sakın yaklaşma ona. Çünkü birbirinize artık helâl değilsiniz.”

Ayet inmişti göklerden.

“Ey iman edenler! Mümin kadınlar hicret ederek size geldiği zaman, onları, imtihan edin. Allah onların iman-

larını daha iyi bilir. Eğer siz de onların inanmış kadınlar olduklarını öğrenirseniz onları kâfirlere geri göndermeyin. Bunlar onlara helâl değildir. Onlar da bunlara helâl olmazlar... ila ahir...” (Mümtehine/10)”

“Sakın!” dedi...

“Sakın yaklaşma!”

Merhamet Sultanı, ashabıyla istişare etti ve Ebu'l-As'ın tüm malını geri vererek onu Mekke'ye gönderdi.

Kocan Ebu'l-As, Mekke'ye varınca, kervanındaki tüm malları sahiplerine dağıttı.

Kimseyle bir alıp vereceği kalmayınca Kureyş'in ileri gelenlerini bir araya toplayıp,

“Ey Kureyş!” dedi...

“Şimdi söyleyin kimsenin bende bir alacağı var mı?”

“Hayır, hiçbir alacağımız ve vereceğimiz yok!” dediler...

Merak ediyorlardı Ebu'l-As'ın onları niçin topladığını.

“Artık beni dinleyin!” dedi meraklı gözlere doğru...

“Ben şu andan itibaren İslâmiyet'i kabul ediyorum...”

Müşrikler şaşırmişti.

Ne diyeceklerini bilemediler.

Oysaki Ebu'l-As, daha önce Müslüman olmaya karar vermişti ama müşriklerin mallarını dağıtmadan bunu açıklamak istememişti.

Şimdi çekinecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

O da gerçeği bulmuş, İslâm'ı seçmişti.

Medine'ye geldi, Rasulullah'ın huzuruna çıktı.

İslâmiyet’i kabul ettiğini açıkladı ve şehadet getirdi.

Efendimiz mutlu olmuştu.

Efendimiz tebessüm etti.

Ebu’l-As’a iltifat etti. Sevincini bildirdi.

Nikâhınızı kıydı tekrar ve mutluluk sizin oldu.

Mutlu ve mesut hayatınız Medine’de Sultanlar Sultanı’nın (sallallahu aleyhi ve sellem) kanatları altında devam etmişti...

Üzüntüleriniz sevince,

Sıkıntılarınız mutluluğa dönüşmüştü.

Kocan Ebu’l-As, kızın Ümame ve sen tekrar bir araya gelmiştiniz.

Fakat sevinciniz kısa sürmüştü.

Aradan henüz bir sene geçmemişti ki hastalandın yatağa düştün.

O narin bedeninin çok sıkıntılar çekmişti.

Artık fani dünyadan baki âleme göçme vakti gelmişti.

Henüz otuzlu yaşlarındaydın. Bırakıp gitmiştin bu âlemi ve burada olanları.

Cennet Sultanlarından, Hz. Sevde ile Ümmü Seleme ve diğer hanım sahabelerden, Ümmü Eyman ile Ümmü Atiye senin evine gelmişlerdi.

Kâinatın Sultanı onlara: “Onu yıkamaya sağ tarafından ve abdest azalarından başlayınız. Tek sayıda üç, beş, yedi kere, hatta gerekli görürseniz bundan fazla yıkayınız.” dedi.

“Yıkama sonunda suya kâfur yahut kâfurdan biraz ko-

ku koyunuz. Yıkama işlemi bitince de bana haber veriniz.”

Yıkama işleminin bitiminde gömleğini gönderdi Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

“Bunu ona iç gömleği yapınız!” buyurdu.

Cenaze namazını kendisi kıldırdı.

Kabrin başına geldi ve durdu. Hüzünlü hüzünlü baktı bir müddet. Kabre indi. Dua etti.

Sonra sevinç içinde çıktı dışarı:

“Allahu Teala duamı kabul etti.” dedi...

“Zeynep’in kabrini genişletip sıkıntısını giderdi.”

Kutlu olsun ey Mübarek anam kutlu olsun.

...

ZATÜ'L-HİCRETEYN (Rukiyye Binti Rasulillah)

Sultanlar Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) ikinci nuruydun.

İki kere hicret ederek Zatü'l-Hicreteyn lakabına mazhar olmuş çilekeş bir iman eriydin.

Ablan Zeynep'in evliliğinden sonra ev hizmetlerinde öne geçmiştin.

Kardeşin Ümmü Gülsüm'le ise adeta ikiz gibiydin.

Beraber büyüyor, beraber geliştirdiniz.

Sultanlar Sultanı'nın hane-i saadetlerinde nazlı bir gül gibi yetişiyordunuz.

Bir gün büyük amcan Ebu Talib ile birlikte bir heyet evinize gelmişti.

“Hoş geldiniz!” dedi Sultanlar Sultanı!

“Hoş geldiniz amcacığım şeref verdiniz!”

“Ya Muhammed! Yeğenim!” dedi Ebu Talib...

“Yeğenim Zeynep’i Ebu’l-As ibni Rebi’e verdin. O, gerçekten şerefli bir hısımdır. Rukiye ve Ümmü Gülsüm’ü de amcanın oğulları Utbe ve Uteybe’ye istemeye geldik. Şeref ve soy bakımından onlar da geri değillerdir.”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu teklif karşısında bir müddet düşündü. Sonra;

“Amcacığım!” dedi...

“Çok doğru söyledin. Akrabaya önem vermek gerekir. Ancak amcacığım, bu konuda bana biraz mühlet ver ki kızlarımla konuşayım ve onların da fikrini alayım.”

O dönem adet olmayan ama olması gereken bir davranış sergiledi Merhamet Sultanı.

Kızlara da erkekler gibi değer verilmesi gerektiğini anlattı hâl diliyle.

Ev halkı toplandı ve istişare edildi.

Ebu Leheb’in karısı Ümmü Cemile hem geçimsiz, hem katı kalpli biriydi.

Evlenmeye sıcak bakamıyordunuz.

Ümmü Cemile gibi birinin sizi incitmesinden endişe ediyordu Cennet Sultanı vefakâr yâr Hz. Hatice.

Edep gözettiniz ve işi kendi haline bıraktınız.

Bir müddet sonra bir takım endişelerle beraber evlenmenize karar verildi.

Evliliğinin karara bağlandığı günlerde bir nur indi Hira’ya...

Ve Hira’dan tüm insanlığa...

Bir nur indi yeryüzünü saran ve gönüllere sürür veren.

Hız. Cebrail gelmişti babanı ziyarete,
İlk emri vermişti ve müjdelemişti tüm insanlığı...

O güne kadar Muhammedü'l-Emin diye herkesin güvendiği baban şimdi Muhammedün Rasulullah'tı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Bir nur inmişti Mekke semalarından tüm insanlığa,
Bir nur inmişti karanlıkları aydınlatan,
Kötülöklere dur diyen.

İlk önce annen iman etti ve sonra sizler.

Hane-i saadetlerinde gül açtı, güller açtı.

Zeynep, Rukiye, Ümmü Gülsüm ve Fatıma...

Dört sultanın dördü de "inandık" dedi ta yürekten.

"İnadık ve İman ettik!"

...

Efendiler Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) inananların sayısı her geçen gün artıyordu.

Her geçen gün insanlar kurtuluşa koşuyordu.

Kureyş'in ileri gelenleri toplandılar bir bir.

"Muhammed'i yalnız bırakın!" dediler...

"Bir başına kalsın. Onu işinden alıkoymak mı istiyorsunuz. O halde kızlarını geri verin! Onlarla meşgul olsun. Bu meşgale onu ıstıraba sürüklesin!"

Önce Ebu Leheb geldi çocuklarının yanına.

"Eğer!" dedi...

"Eğer, Muhammed'in kızlarını boşamazsanız başım başınıza haram olsun!"

Henüz nişanlıydınız.

Yüceler Yücesi Mevla sizin elinize müşrik elinin değmesine müsaade etmemişti.

Önce Utbe geldi senden ayrıldı, sonra Uteybe geldi kardeşin Ümmü Gülsüm'den ayrıldı.

Sevindi Efendiler Efendisi, sevindi.

Kureyşlilerin planlarını boşa düşürdü.

Üzüntü bir yana bilakis memnun oldu.

Zira Allahu Teala Kur'ân-ı Keriminde;

“Ebû Leheb'in elleri kurusun. Zaten kurudu.

Ona ne malı fayda verdi, ne de kazandığı.

O, bir alevli ateşe girecektir.

Boynunda bükülmüş hurma liflerinden bir ip olduğu hâlde sırtında odun taşıyarak karısı da (o ateşe girecektir)...” (Tebbet Suresi, 1-5)

Diyordu, Ebu Leheb'e ve karısı Ümmü Cemile'ye...

...

Ey Anam! Efendimin (sallallahu aleyhi ve sellem) gül bahçesinin nazlı gülü Rukiye anam!

Sen Utbe'den ayrılınca Allah sana daha hayırlısını nasip etti.

Mekke'nin en soylusu,

Geniş omuzlu...

Yakışıklı...

Zarif...

Endamlı...

Esmer tenli...

Gür saçlı...

Ümmetin hayırlısı

Ve

En cömerdi...

...

Cömertlik ve hayâ...

Korku ve ümit...

Gündüzden pay; cömertlik ve oruç...

Geceden pay; secde ve kıyam...

Edep abidesi...

Hayâ timsali...

İki nur sahibi...

Zinnûreyn...

Evde tek başına ve kapısı kapalıyken bile, üzerine su döküp serinlemek için elbisesini çıkarmayacak kadar hayâ ve edep abidesi...

Hz. Osman b. Affan'a (radıyallahu anh) nikâhladı seni Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Ve beraber hicret ettiniz Habeşistan'a.

İlk gidişinizin ardından Mekke'de işler düzeldi düşünce-
siyle geri dönmüştünüz.

Oysaki çile ve ıstırap bitmemişti.

Ve tekrar yola çıktınız on sekizi kadın toplam yüz bir şanlı sahabiyle Habeşistan'a doğru...

Sizin için “Zatü'l-hicreteyn” (İki hicret sahibi) dendi ve mutlu iki sahabi...

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sizin için;

“Onlar Lut aleyhisselam'dan sonra, mübarek ve yüce Allah'ın rızası uğrunda ilk hicret eden kimselerdir.” buyurmuştu.

Kutlu olsun ey Nazlı Sultan,

Hicretin kutlu olsun...

...

Bedir'de savaş naraları atılmaktaydı...

Senin sıhhatin bozulmuş, oğlun Abdullah'ın ölümünden sonra kendini toparlayamamıştın.

Zayıf düşmüş, sağlığına kavuşamamıştın.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Bedir'e giderken Eşin Osman'ı Medine'de bırakmıştı.

Hem seni hem de Medine'de kalan kadın, çocuk ve yaşlıları muhafaza edecekti.

Hz. Osman, senin iyileşmen için çok dua etmişti.

Hizmetini hiç eksik etmedi.

Kul olarak yapabileceği her şeyi yaptı.

Lakin yazılan vakit gelince Yüceler Yücesi Kudret'e itaatten başka yapabileceği bir şey yoktu.

...

Zeyd b. Sabit, Bedir zaferinin müjdesini Medine'ye ulaştırmak için at sürüyordu.

Adeta yıldırım gibi girdi Medine'ye...

Ama vereceği müjde boğazında düğümleniyordu.

Henüz yirmi iki yaşındaydın.

Hayatının en güzel çağında.

Sen nazlı bir sultandın.

Efendimin can ocağında.

...

Zeyd b. Sabit Medine'ye girdiğinde senin mezarına son topraklar atılıyordu.

Medine'nin kadınları geldi mezarın başında gözyaşı döktüler.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Bedir'den dönünce seni bulamadı karşısında.

Hüzünlendi, gözleri nemlendi.

Küçük kardeşin Fatıma da babasının yanındaydı senin kabrin başında.

Gözler nemliydi, yürekler sızılı...

Senin kabrinin başında hasretinle yanan kalbinin ısırapları boğazında düğümlenirken,

Gözleri ilk bahar bulutu gibi yaşlar dökmekteydi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir yandan toprağın altında bulunan biricik gülüne Kur'ân-ı Kerim okuyarak hediyeler sunarken,

Diğer yandan Fatıma'nın akan gözyaşlarını silmekteydi elleriyle...

...

NAZLI BİR GÜL

(Ümmü Gülsüm binti Rasulillah)

Annen ve iki ablan, sen küçükken vefat etmişti.

Sen doğduğunda Mekke müşrikleri, “Muhammed’in kızlardan başka çocuğu olmuyor!” diye konuşuyorlardı aralarında.

Ne dediklerinin ne de söylediklerinin farkında değillerdi.

Onlar kız çocuğu doğduğunda diri diri kuma gömecek kadar vicdansız, merhametsiz ve vahşilerdi.

Yüce Mevla onlar için,

“Onlardan biri, kız ile müjdelendiği zaman içi öfke ile dolarak yüzü simsiyah kesilir! Kendisine verilen kötü müjde (!) yüzünden halktan gizlenir. Şimdi onu, aşağılanmış olarak yanında tutacak mı, yoksa toprağa mı gömecek? Bak, ne kötü hüküm veriyorlar!...” (Nahl, 58/59)

Sen de diğer ablaların da kardeşin Fatıma da böyle bir anlayışın hâkim olduğu karanlık bir dönemde dünyaya geldiniz.

Cennet bahçelerinden bir bahçe olan Hane-i Saadet'te yetişmişsiniz.

Nazlı bir güldünüz ve tertemiz.

Diğer kardeşlerinle beraber İslâm'la şereflenmişsiniz.

Üzerinize hiç kir bulaşmadan büyüdünüz, hiç bulanmadı aklınız.

Ebu Leheb'in oğlu Uteybe ile nişanlanmışsın.

Tebbet suresi nazil olunca Ebu Leheb oğlu Uteybe'ye baskı yapmıştı.

“Muhammed'in kızını boşayın!” diyordu.

Siz kurtulmuşsunuz cehalet içinde boğulan, insanlıktan nasibi olmayan müşriklerin elinden.

Ablan Rukiye, Hz. Osman'la beraber Habeşistan'a hicret edince sen ve kardeşin Fatıma kalmıştınız Efendimiz'in evinde baş başa.

Hayatın sıkıntıları, müşriklerin eza ve cefaları gün geçtikçe artıyordu.

Üç yıl süren ambargoda aç ve susuz kalmıştınız.

Ama sen sabırlıydın.

“Üzülme anneciğim!” diyordun o küçük yaşına rağmen annen Hatice'ye...

“Üzülme anneciğim, Allah her şeye kadirdir. Bu çilelerin de sona ereceği bir zaman vardır elbet. Sabret!”

Annen sabretti, baban sabretti ve sen de sabrettin. Mükâfatını ise Yüceler Yücesi Allah'tan aldın.

Medine'ye hicretten sonra ablan Hz. Rukiye vefat etmişti.

Kocası Hz. Osman, son derece üzgün ve kederli idi.

Hem Rukiye gibi bir hayat arkadaşını kaybetmiş hem de Rasulü Ekrem'e olan hısımlık ve yakınlık bağlarını kaybetmişti.

Bu sıkıntılar yüreğinde büyüyordu.

Kelimeler boğazında düğümleniyor, mahzun ve dertli dolaşıyordu.

Sultanlar Sultanı, onun bu halini görünce, kendisini teselli etmek için:

“Ya Osman! Neden bu kadar kederlisin?” diye sordu.

Hz. Osman hem mahzun hem de mahcup bir edayla:

“Ey Allah'ın Rasulü!” dedi...

“Ben kederlenmeyeyim de kim kederlensin? Başıma gelen malumunuzdur! Kızınızın vefatı ile yalnız kaldım. Bundan daha büyüğü, sizinle olan yakınlık ve hısımlık bağı kopmuş oldu.”

Efendimiz tebessüm etti.

“Ey Osman!” dedi...

“Ey Osman müjde sana!”

“İşte Cebrail! Allah'ın Ümmü Gülsüm'ü sana nikâhlanmamı emrettiğini söylüyor!”

Müjde sana ey Osman müjde sana.

Birinci nurdan sonra, ikinci nuru da sana vermeme söylüyor!

Anneler Sultanı Hz. Hatice'nin yokluğunu hissettirmek için tüm kadınlar seferber olup sana yardımcı oldular ey nazlı sultan Ümmü Gülsüm annem!

Kısa zamanda hazırlıklar bitti ve seninle Hz. Osman'ın nikâhı kıyıldı.

Hız. Osman seninle evlenince "Zinnureyn!" dendi ona.

"Zinnureyn, iki nur sahibi!"

Altı sene neşe ve huzur dolu bir hayat yaşadınız beraber.

Altı sene daha dünyadayken Cennet bahçelerinden bir bahçe oldu eviniz barkınız.

Hicretin dokuzuncu yılıydı.

Hem baban Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), hem de kocan Hz. Osman Tebük Seferine çıkmışlardı.

Yalnızdın ve yorgun.

Nazik bedeninin bu dünyanın yükünü kaldıracak kadar güçlü değildi.

Hastalandın ve hastalığın gün geçtikçe arttı.

Kardeşin Fatıma için için eriyordu senin bu haline.

Üzülüyor, üzüntüden gözyaşları döküyordu.

Henüz yirmi yedi yaşındaydın ve çocuğun yoktu.

Sefere giden ordunun Medine'ye girdiği haberini alınca sevinmiştin.

Ölmeden önce babanı ve kocanı bir kez daha görmeyi arzuluyordun.

Ama çok geçmeden Cennet köşklerindeki yerini almak üzere yola çıkacaktın.

İhtimal seni karşılamak üzere hazırlık yapıyordu ötelev ötesi âlemde annen ve ablaların.

Kucak açacaktı Cennet Sultanı Hz. Hatice canı, cananı, sevgili yavrusuna...

Kapandı gözlerin, dudaklarında bir tebessümle...

Kutlu olsun Sultanım vuslatın kutlu olsun...

Kutlu olsun Sultanım köşklerin kutlu olsun...

...

MASMAVİ GÖK KADAR DERİN (Fatımatü'z-Zehra)

*“Gül kokusu Muhammed’in teridir.
Ah ettikçe karlı dağlar eritir.
Hatice, Fâtıma Hakk’ın yâridir.
Onun katarından ayırma bizi.”* (Kul Himmet)

Fâtıma; kendisi ve zürriyeti cehennem ateşinden korunmuş,

Ümmü Ebîhâ; anam, babasının annesi, gül kokulu Fâtıma!

Beyaz, parlak, aydınlık yüzlü kadın, Zehra!

Ve

İffet, namus timsali Betül!

Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) biricik gülü, cennetliklerin hanımefendisi

Masmavi gök kadar derin, uçsuz bucaksız sema kadar ince Fâtıma!

Hastaydın!

Rüzgâr seni üşütmekten,

Sen ise babandan ayrılmaktan korkuyordun.

İnsanlığın tacı, Allah'ın habibi, sevgililer sevgilisi baban Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), İmran b. Husayn'ı da yanına alarak seni ziyarete gelmişti.

Kapına geldiğinde selam verip izin istedi;

“Yanımdakiyle beraber içeri gelebilir miyiz?”

“Tabi!” dedin.

“Tabi gelebilirsin baba!” senin geldiğin her yer cennet köşelerinden bir köşedir.

Canım sana feda olsun.

Başım sana feda olsun.

Sen gel yeter ki ya Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)!

“Tabi gelebilirsin. Ama yanındaki kim baba? Üzerimde yelekten başka bir şey yok.” dedin.

Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): “Onu şöyle şöyle yap!” diyerek sana nasıl örtünmen gerektiğini öğretti.

“Başıma örtecek bir şeyim yok.” dedin.

Bunun üzerine Fahri Kâinat Efendimiz, merhametlilerin en merhametlisi (sallallahu aleyhi ve sellem), üzerindeki aşınmış örtüyü sana vererek,

“Bununla başını ört.” dedi.

Sonra sen içeri girmelerine izin verdin.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), geldi, sana can geldi.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), geldi, evine nur geldi.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), geldi, sana müjde geldi.

“Kendini nasıl hissediyorsun kızım?” dedi.

Ağrın vardı. Sürekli artıyordu.

Üstelik yiyecek bir lokma da yoktu evinde.

Hâlini arz ettin, babana!

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kederlendi,

Gözlerini gözlerine dikti ve sana müjde verdi.

“Ey kızım! Dünyada ve âhirette, kadınların hanımefendisi olmaya razı değil misin?”

Hem dünyada hem âhirette kadınların efendisi sen oldun Ey Fâtımatü’z-Zehra-ül Betül!

“Ama!” dedin. “Ya İmran kızı Meryem!”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu;

“O kendi âleminin, sen kendi âleminin hanımefendisisin. Vallahi kocan da dünya ve âhirette efendidir.”

...

Sen, on beşinde, Ali ise yirmi birinde idi.

İkiniz de hem dünya, hem âhiret efendisi.

İkiniz de hem dünya, hem âhiret sultanı.

İkiniz de Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sevgilisi idiniz.

...

Önce Ebû Bekir geldi, “Ey Allah’ın Resulü, kızım Fâtıma’yı istemeye geldim.”

Ses yok!

Sadece sükût.

Allah'ın Sevgilisi cevap vermediler.

Sonra Ömer geldi.

Yine sükût, yine cevap yok.

Sonra ikisi bir Hz. Ali'ye gittiler.

“Ya Ali! Git kendin iste. Öyle görünüyor.”

Hz. Ali mahcup,

Hz. Ali ürkek,

Hz. Ali heyecanlı,

Ve çıktı Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuru-
na.

Efendimiz tebessüm etti. Efendimiz sevindi.

Mukaddes dudaklarında tarifi imkânsız bir tebessüm;

Gözlerinde bir sevinç vardı.

“Dünyalık neyin var Ya Ali!”

“Bir atımla, bir zırhım” dedi Hz. Ali.

Tebessüm derinleşti.

“Atın sana lâzımdır; git zırhını sat, parasını getir.” dedi
Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem).

“Atın sana lâzımdır ey Ali!”

Hz. Ali zırhını sattı, gözler yerde, biraz mahcup
Rasulullah'ın huzuruna döndü.

Tahtadan bir sedir,

Bir şilte ve birkaç küçük eşya...

Düğün yemeği,

Arpa ekmeği, hurma, yağ, yoğurt ve hurmadan yapılan basit bir yemek.

Ebû Bekir kızı Esmâ dedi ki;

“Bu zamana kadar Fâtıma’nın düğün ziyafetinden daha büyüğü görülmedi.

Ve Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Ali’yi yanına çağırды,

“Ben evinize gelene kadar zevcene yaklaşma.”

Sen gittin ey Fâtıma, evin bir köşesine oturdun.

Ali ise diğer bir köşesine.

Beklediniz.

Beklemekle emrolundunuz.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi, senden bir tas su istedi ey Fâtıma!

Su geldi, mübarek dudaklarına götürdüler.

Sonra parmaklarını ıslatıp senin başına ve göğsüne su serptiler.

Dua, dua!

Yapılan en güzel dua.

“Allah sizi ve zürriyetinizi, şeytandan korusun!”

Sonra Hz. Ali’yi yanına çağırdılar ve ona da aynısını yaptılar.

“Allah’ın ismi ve bereketiyle zevcen senindir.”

Sen O’nun, O senindir ya Zehra!

Sen O’nun O senin yoldaşındır ya Betül!

Sen O'nun O Senin Cennet eşindir ya Fâtıma!

...

Kâinatın en sevgilisinin, sevgili torununa hamileydin,
Ekmek pişirirken, tandırın bir ucu karnına değiyordu.

El değirmeninde un öğütüyor, kuyudan su çekip taşı-
yordun.

Yorulmuştun, ellerin nasır tutmuş, kırbayla su çektiğin
için kırba omzunda iz bırakmıştı.

Kazanın altını yakarken üstün başın kül içinde kalırdı.
Zaten narin olan bedenini iyice zayıf düşmüştü.

Babanın, Kâinatın Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) ya-
nına gittin.

Hâlini arz ettin ve bir hizmetçi istedin.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sana baktı ve “Sevgili
kızım!” dedi.

“Ehl-i Suffe açlıktan iki büklüm olduğu hâlde, sana böy-
le bir şey veremem. Ancak bundan daha hayırlısını sana
söyleyeyim mi? Akşam, yatmak için yatağına girdiğinde,
33 kere Subhanallah, 33 kere Elhamdülillah, 34 defa da
Allahu Ekber, de.”

...

Rasulullah' ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ölümüne sebep olan
hastalığı anında O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yanındaydınız.

Hiç biriniz bir lahza olsun O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) yal-
nız bırakıp ayrılamıyordunuz.

Senin yürüyüşün tıpkı O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yü-

rüyüşüydü.

Senin bakışın tıpkı O'nun bakıştıydı.

Yanına geldin.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), seni görünce, “Hoş geldin kızım!” dedi.

“Hoş geldin, sefalar getirdin!”

Yanına oturdun eğildin kulağına bir şeyler söyledi.

Aman Allah'ım, cihan senin başına yıkıldı.

Aman Allah'ım, kâinat yandı kül oldu.

Feryat ettin ve ağladın.

Sen ağladın, herkes ağladı.

Sen ağladın, herkes yandı.

Sonra tekrar kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sen tebessüm ettin.

Sen tebessüm ettin, herkes tebessüm etti.

Sen sevindin, herkes sevindi.

Herkes merak ediyordu, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ne dedi!

Herkes merak ediyordu, verilen son talimat ne idi.

Hız. Âişe, anam benim, müminlerin anası

Hız. Âişe, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yâri,

Çok istedi, çok diledi sen söylemedin.

“Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem), ne dediğini şimdi söylemem” dedin.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in vefatından bir müd-

det sonra Hz. Âişe sana yemin ettirdi.

Efendimiz artık yoktu.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), gitmişti ve her dediği olmuştu.

“Şimdi,” dedin. “Şimdi söyleyebilirim, Rasulullah’ ın bana ne dediğini.”

“Allah Resulü, o gün bana, ‘Kur’ân bana, senede bir defa arz ediliyordu. Bu sene iki defa arz edildi. Bundan ecelimin yaklaştığını anlıyorum.’ deyince ağladım. Sonra; ‘Ey Fatıma! Dünya kadınlarının- veya bu ümmetin kadınlarının- efendisi olur musun?’ deyince güldüm.” dedin.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sana “Ailemden, yanıma ilk gelecek olan sensin.” dedi.

Sen buna da sevindin, mutlu oldun.

İlk sen kavuşacaktın Sevgililer Sevgilisi’ne,

İlk sen kavuşacaktın âlemlerin Efendisi’ne (sallallahu aleyhi ve sellem)...

...

Sen ‘Sevgili’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) en sevgilisiydin!

Sen Habibullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) canı cananı,

Sen Hasan ile Hüseyin’in anasıydın.

Sen, Fâtıma; kendisi ve zürriyeti cehennem ateşinden kesilmiş,

Ümmü ebîhâ; anam, babasının annesi, gül kokulu Fâtıma!

Sen beyaz, parlak, aydınlık yüzlü kadın, Zehra!

Ve sen iffet ve namus timsali Betül!

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) biricik gülü, cennetliklerin hanımefendisi

Masmavi gök kadar derin, uçsuz bucaksız sema kadar ince Fâtıma'yydın!